

**KONŠTITÚCIE
KONGREGÁCIE
ZMŔTVYCHVSTANIA
NÁŠHO PÁNA
JEŽIŠA KRISTA**

SCHVÁLENÉ V RÍME – 1987
SO ZMENAMI ZAVEDENÝMI V ROKU 1999

HISTORICKÝ ÚVOD

Kongregácia zmŕtvychvstania nášho Pána Ježiša Krista vznikla v Paríži, vo Francúzsku, 17. februára 1836 pod vedením Bohdana Jaňského. Po smrti Zakladateľa, 2. júla 1840, jeho žiaci, pod vedením Petra Semenenu a Hieronyma Kajsiewicza, spoluzakladateľov Kongregácie, ďalej rozvíjali jeho idey a žili v komunite. Na Veľkonočnú nedeľu, 27. marca 1842, spolu s piatimi inými spolubratmi, zložili prvé rehoľné sľuby v katakombách sv. Šebastiána v Ríme. Prvá Regula bola napísaná počas Veľkého pôstu v roku 1842 a stala sa základom života Komunity a osobného posvätenia. Prví členovia tejto Komunity boli inšpirovaní, aby sa zasvätili Zmŕtvychvstalému Spasiteľovi a nazvali sa «Bratia zmŕtvychvstania», lebo zomreli hriechu a povstali so Zmŕtvychvstalým Kristom k novému životu v pravde a láske.

CHARIZMA

Túžime byť verní milosti, ktorú dostali naši zakladatelia, milosti, na ktorej máme účasť naším povolaním do Kongregácie zmŕtvychvstania nášho Pána. Myslíme si, že isté pravdy sú zvlášť dôležité pre náš život a našu prácu ako resurekcionistov, lebo zobrazujú práve túto milosť a povolanie.

Veríme, že Božia láska k nám je milosrdná a nemôže nás sklamať. Túto lásku sme si nezaslúžili. Sme ničím, nič nevlastníme a bez Boha nič nezmôžeme. Priťahuje nás zlo. Sme hriešnici. Avšak Boh nás neprestáva priťahovať k sebe.

Veríme, že vo svojej láske nás Otec povoláva k obráteniu: k osobnému zmŕtvychvstaniu v jednote s Ježišom, k novému životu preplnenému mocou jeho Ducha. Sebe samým zomierame spolu s Ježišom vtedy, keď odovzdávame svoj život Otcovi, zriekajúc sa všetkého, čo nás od neho oddeľuje. Moc Ducha v nás formuje Krista a nabáda nás, aby sme láskou odpovedali na veľkú lásku Otca k nám.

Veríme, že Boh nás povoláva, aby sme žili spolu ako bratia – deliac sa darmi, ktoré sme dostali, navzájom si pomáhajúc, modliac sa a pracujúc spolu na jeho slávu. Povolal nás, aby sme boli spoločenstvom, ktoré je živým znakom evanjeliových hodnôt: spravodlivosti, pravdy a lásky.

Veríme, že Boh nás povoláva, aby sme spolu pracovali na zmŕtvychvstaní spoločnosti, prinášajúc všetkým jeho život a lásku, svedectvom nášho spoločného života a skrze apoštoláty Kongregácie, zvlášť prácou vo farnostiach a vychovávatelstve. Pritom je potrebné, aby sme budovali a iných učili budovať kresťanské spoločenstvo, v ktorom môžu všetci okúsiť nádej, radosť a pokoj Zmŕtvychvstalého Krista.

Veríme, že Mária je pre nás, resurekcionistov, vo všetkom príkladom života a konania.

POSLANIE

Kongregácia zmŕtvychvstania Pána ohlasuje Veľkonočné mystérium a svedčí o ňom.

Presvedčení, že Boh nás miluje bezpodmienečne, zvestujeme oslobodenie a spásu každej osoby a celej spoločnosti ako prechod zo smrti k životu, v ktorom každé zlo a nespravodlivosť budú porazené.

Voláme všetkých, hlavne mládež a rodiny, do spoločenstiev Zmŕtvychvstalého Krista, v ktorých žiari viera, nádej a láska – znak zjednotenia s Kristom a jeho Matkou Máriou v Cirkvi. Sme presvedčení, že to dosiahneme, ak bude naša Kongregácia vzorom kresťanského spoločenstva, v ktorom všetkých oživuje jeden duch a jedno srdce.

Našou dušpastiersko – vychovávateľskou službou sa obraciame ku všetkým ľuďom, zvlášť sa solidarizujeme s ľuďmi poníženými nespravodlivými štruktúrami.

Pomáhame laikom spĺňať patričnú im prorockú a premieňajúcu funkciu vo svete tým, že im dávame hlbšiu skúsenosť veľkonočnej dynamiky v ich živote.

Ako medzinárodné spoločenstvo si budeme navzájom pomáhať v rôznych častiach sveta, deliac sa našou službou, skúsenosťami a materiálnymi prostriedkami.

Podielame sa na Kristovej túžbe, aby bol zapálený oheň Božej lásky v srdci každého človeka na tejto zemi.

SPIRITUALITA A SĽUBY

POVAHA A CIEĽ KONGREGÁCIE

[1]

Boh miluje každého z nás osobne bezpodmienečnou láskou. Jeho spásonosný plán s každým z nás sa v plnosti zjavil vo Veľkonočnom tajomstve, t.j. v utrpení, smrti, zmŕtvychvstaní a nanebovstúpení Ježiša, ako aj v zoslaní Ducha Svätého. Práve skrze toto Veľkonočné tajomstvo sme zmierení s Otcom, zjednotení do jedného tela Kristovho a oživení tým istým životom Ducha Svätého.

Naša osobná účasť vo Veľkonočnom mystériu sa začína našim obrátením, teda prijatím Pána Ježiša za Spasiteľa a zjednotením sa s ním krstom, birmovaním a Eucharistiou. Ale obrátenie sa je skutočnosťou dynamickou, je to proces trvajúci celý život. Musíme teda neustále umierať sebe samým (vlastnej vôli, sebeláske, vlastnej činnosti), aby sme mocou Ducha Svätého zmŕtvychvstali k novému životu lásky v Kristovi.

Podobne celý život trvá spoznávanie tohto najzákladnejšieho faktu nášho života, že Boh nás miluje bezpodmienečnou láskou. Bez Boha teda prežívame našu ničotu, spoznáваме úbohosť našej zdedenej slabosti a skazu, ktorá je dôsledkom našich osobných hriechov. Vedomie toho vedie k novej skúsenosti Božej lásky, keďže Boh rád odpúšťa a prichádza s pomocou. Súčasne opakujúce sa zážitky bezpodmienečnej lásky Boha vedú k uznaniu našej vlastnej nehodnosti. Táto veľkonočná dynamika trvá počas celého nášho života.

Ako resurekcionisti, budeme sa usilovať svedčiť práve o tej premieňajúcej sile Božej lásky, nielen v našom osobnom živote, ale zároveň v živote spoločenstva. Dovoľíme, aby tá láska prekonala všetky obavy a vyliečila rany, ktoré vzd'alujú od druhých, tak, aby sme sa stali pravdivým spoločenstvom učeníkov, zjednotených mysl'ou a srdcom.

V našom apoštolskom živote budeme iných prikláňať k obnove ich života, čo v dôsledku vedie k zmŕtvychvstaniu spoločnosti. V našich apoštolátoch budeme hlásať Veľkonočné mystérium ohlasovaním a učením, že Boh skutočne miluje každého z nás a chce nás spasiť zapojením do smrti a zmŕtvychvstania Ježiša. Napokon, budeme hlásať Veľkonočné mystérium starostlivou prípravou slávenia liturgie Veľkonočného trojdnia a každej nedele ako Dňa Zmŕtvychvstalého Pána.

[2]

Dejiny spásy sú neustálym zjavovaním sa Božej lásky. Ved' z lásky nás Boh stvoril¹, z lásky nás vykúpil² a učinil svojimi deťmi³. Aj dnes Boh ďalej zjavuje túto svoju lásku k nám v osobe Zmŕtvychvstalého Krista, ktorý je vždy medzi nami prítomný, posväcujúc nás skrze Cirkev, a zvlášť skrze jej liturgiu. Božia láska sa zvláštnym spôsobom zjavila našim zakladateľom a nám všetkým, ktorí sme vykročili v ich šľapajách v Kongregácii zmŕtvychvstania Pána, pretože aj my všetci sme dostali Kristove pozvanie, aby sme všetko opustili a išli za ním.

Citáty sú prevzaté zo Svätého písma, vyd. SÚSCM, Rím 1995.

¹ «Lebo všetko, čo je, miluješ a nič nemáš v nenávisti z toho, čo si urobil; lebo keby si bol nenávidel niečo, nebol by si to utvoril» (Múd 11,24).

² «Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život» (Jn 3,16).

³ «Pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec: voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme» (1 Jn 3,1).

[3]

V týchto preohromných výrazoch Božej dobroty a lásky sa zvyrazňuje pôsobenie Ducha Svätého. Práve odpoveďou na jeho výzvu sme sa dobrovoľne rozhodli vstúpiť do Kongregácie zmŕtvychvstania Pána. V tejto Kongregácii sľubmi čistoty, chudoby a poslušnosti chceme prehĺbiť zmluvu uzavretú počas sv. krstu, darujúc celý svoj život láske a službe nášmu Zmŕtvychvstalému Pánovi. Neustále ALELUJA veľkonočného obdobia zhrňuje našu neustálu snahu oslavovať Pána.

[4]

Cieľom nášho života a práce v Kongregácii je vzdávať Bohu chválu, pretože On je nekonečné Dobro a Láska. Vďační za túto jeho dobrotu a lásku, túžime svojím životom a povolaním odpovedať na Božie pozvanie, odplácajúc sa láskou za lásku. «My milujeme, pretože on prvý miloval nás» (1 Jn 4,19).

[5]

Ako členovia Kongregácie zmŕtvychvstania Pána, vzdávame Bohu chválu ukazujúc prítomnosť Zmŕtvychvstalého Krista vo svete. Aby sme to dokázali, budeme sa usilovať o svoje osobné posvätenie, prijímajúc Krista za náš vzor a životom v čoraz väčšej jednote s ním. Táto jednota s Kristom sa prejavuje jednotou s našimi bratmi v komunite a formuje náš apoštolský život, ktorý smeruje k zavedeniu Božieho kráľovstva. Teda cieľom každého z nás, ktorí sme povolaní do Kongregácie zmŕtvychvstania Pána, je snaha o osobné zmŕtvychvstanie s Kristom v spoločenstve a o zmŕtvychvstanie spoločnosti.

[6]

Naša rehoľná profesia nás vyzýva k zdokonaľovaniu svojho kresťanského života, nasledovaním Krista do takého stupňa, aby sme v ňom žili, umierali a zmŕtvychvstávali⁴. Kristus, ktorý porazil hriech svojou smrťou, nás posilňuje, aby sme aj my každý deň umierali sebe samým vylučovaním zo svojho života hriechu a sebelásky, ochotným prijímaním odriekaní vyplývajúcich z dôkladného zachovávaní sľubov, ale aj obsiahnutých v mnohých ťažkostiach a neúspechoch každodenného života. To je veľa krížov, na nesenie ktorých nás pozýva Kristus. Takto sa budeme môcť zničiť a úplne sa zaprieť, aby v nás mohol bývať Kristus a skrze nás konať. Tak teda môžeme povedať so sv. Pavlom: «Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus» (Gal 2,20).

[7]

A aby sme zasa zmŕtvychvstali spolu s Kristom, musíme byť otvorení na vnuknutia Ducha Svätého, ktorý nás posväcuje a robí podobnými Kristovi. Vtedy sa začneme zúčastňovať na novom stvorení⁵ – na živote nášho Zmŕtvychvstalého Spasiteľa. Ako bolo totiž hlavnou zásadou v Kristovom živote dokonalé plnenie vôle Otca⁶ a služba lásky bratom a sestrám⁷, tak aj náš rehoľný život musia oživovať tie isté zásady. Aj praktizovaním dokonalej bratskej lásky zmŕtvychvstávame spolu s Kristom⁸ a vydávame svetu svedectvo, že sme jeho učeníci: «Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vzájomne milovali, ako som ja miloval vás. Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať» (Jn 13,34-35).

⁴ «Kristom sme teda s ním boli pochovalní v smrť, aby sme tak, ako bol Kristus vzkriesený z mŕtvych Otcovou slávou, aj my žili novým životom» (Rim 6,4).

⁵ «Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pomínulo a nastalo nové» (2 Kor 5,17).

⁶ «lebo som nezostúpil z neba, aby som plnil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal» (Jn 6,38).

⁷ «Ako ani Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za mnohých» (Mt 20,28).

⁸ «My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov. Kto nemiluje, ostáva v smrti» (1 Jn 3,14).

[8]

Boh, voľbou Márie za Matku nášho Spasiteľa, ju zvlášť poctil. Ona je tiež Matkou Cirkvi, ktorá je jeho telom. Zhodne s našou tradíciou, uznávame Máriu za Matku našej Kongregácie a myslíme si, že sme povolaní na šírenie úcty k nej. Ona – ako vzor nám ukazuje, čím je spása pre každého z nás. Ona, skrze svoje nepoškvrnené počatie, bola oslobodená od hriechu. Ako Matka Bolestná mala účasť na utrpení svojho Syna a nanebovzatím dostala účasť na živote Zmŕtvychvstalého Ježiša. Ak ju budeme nasledovať ako náš vzor, naučíme sa zúčastňovať na utrpení, smrti a zmŕtvychvstaní jej Syna a budeme oslobodení od hriechu a v Duchu Svätom sa staneme účastníkmi nového života jej Syna.

[9]

Kongregácia sa svojím apoštolským životom zúčastňuje na Kristovom poslaní učiť a posväcovať, zakladajúc v ľudských srdciach jeho kráľovstvo. V splňaní tohto poslania budú členovia Kongregácie vždy otvorení na potreby Cirkvi a spoločnosti našich časov. Zhodne s duchom našich zakladateľov sa Kongregácia snaží o zmŕtvychvstanie spoločnosti, hlavne apoštolskou činnosťou vo farnostiach a vychovávateľstve. Ako resurekcionisti sa horlivo usilujeme poraziť hriech, ignoranciu, nespravodlivosť a biedu. Naša práca má pomáhať ľuďom v budovaní spoločenstva, v ktorom by mohli prežívať nádej, pokoj a radosť – dary, o ktoré sa Zmŕtvychvstalý Kristus túži s nimi podeliť. V plnení tejto misie je Kongregácia poslušná Svätému Otcovi a má voči nemu synovskú úctu a mocou sľubu poslušnosti ho uznáva za svojho najvyššieho predstaveného.

[10]

Kongregáciu považujeme za matku, ktorá sa stará o rozvoj nášho rehoľného života. Trvajúc vo vernosti jej ideálom sa snažíme – s ustavičným pocitom vďačnosti – o rozširovanie dobra Kongregácie svedomitým vykonávaním svojich povinností a vzájomnou žičlivosťou.

[11]

Ako členovia Kongregácie sme rehoľníkmi v Cirkvi a pre Cirkev. Hoci by aj neboli výrazné odvolania sa v každom prípade na platné zákonodarstvo Cirkvi, v našom rehoľnom a dušpastierskom živote uznávame odvodené cirkevné zákonodarstvo a jej direktívy.

VŠEOBECNÉ ZÁSADY ŽIVOTA PODĽA SĽUBOV

[12]

Ako členovia Kongregácie zmŕtvychvstania Pána uznávame za najvyššiu regulu nášho života nasledovanie Krista, ktorého evanjelium predstavuje chudobného, čistého a poslušného.

[13]

Skrze naše sľuby čistoty, chudoby a poslušnosti sa úplne odovzdávame a zasväcujeme Zmŕtvychvstalému Kristovi v rehoľnom živote. V tomto fakte je obsiahnutý akt viery, mocou ktorého odpovedáme na Božiu výzvu k celkovej odovzdanosti seba samého Bohu, Cirkvi a Kongregácii, spolu so všetkými schopnosťami, možnosťami a silami.

[14]

Život podľa sľubov – je pomocou v našom osobnom rozvoji a v dosahovaní kresťanskej zrelosti. Sľuby sú prejavom slobodného a celkového darovania sa Bohu. Prijímame teda odriekanie, obsiahnuté v zachovaní našich sľubov, aby sme sa mocnejšie

zlúčili s Kristom⁹. Praktizovanie sľubov sa pričiňuje k realizácii nášho spoločného života a spĺňaniu nášho poslania.

[15]

Sľuby sú tiež viditeľným znakom pre Boží ľud. Ukazujú totiž na možnosť života podľa Ježišových rád a sú prorockým svedectvom prvenstva Boha a vyšších hodnôt – nadprirodzených a večných, v protiklade k prirodzeným a časným. Naša vernosť sľubom bude slúžiť pre všetkých ako inšpirácia, povzbudzujúc ich k životu viac vernému svojmu kresťanskému povolaniu.

ZASVÄTENIE SA KRISTOVI ČISTOTOU

[16]

Aby sme mohli dosiahnuť úplnú jednotu života so Zmŕtvychvstalým Kristom a vyjadrili svoju lásku k nemu, dobrovoľne sa zaväzujeme sľubom čistoty k životu v dokonalej zdržanlivosti a celibáte. Zachovaním tohto sľubu umierame hľadaniu nezriadenej lásky k sebe samému a chceme usmerniť náš život v duchu lásky k Zmŕtvychvstalému Kristovi¹⁰.

[17]

Toto zasvätenie sa Kristovi sa má prejavovať v láske a službe blíznym, ktorí sú bratmi a sestrami Kristovými, ako aj v praktizovaní duchovného otcovstva¹¹. Je tiež prorockým znakom vzkrieseného života všetkých ľudí po smrti, kde «sa ľudia neženia, ani nevydávajú» (Mt 22,30), ale všetci budú zjednotení bezprostredne s Kristom a so sebou v plnosti lásky a pokoja.

[18]

Pretože čistota je dar Boží, modlíme sa, aby nám ju Boh udelil a pomáhal v tejto čnosti rásť. Rast v čistote a v citovej zrelosti, ako aj integrácia našej sexuality je pre nás, cez našu sľubovanú lásku, výzvou na celý život. Čistý človek sa nielen vyhýba nečistým skutkom, ale sa aj učí používať dary svojej sexuality v činoch sľubovanej lásky. Okrem modlitby sa cvičíme v odriekaní, aby sme rástli v sebadisciplíne, ktorá nam pomáha vyhýbať sa tomu, čo predstavuje nebezpečenstvo pre zachovanie tohto sľubu. Skutočná bratská láska, realizovaná v živote nášho spoločenstva, je silnou podporou čistoty.

⁹ «Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista a našiel sa v ňom... aby som poznal jeho, moc jeho zmŕtvychvstania a účasť na jeho utrpení tým, že sa mu pripodobním v smrti, aby som tak nejako dosiahol aj vzkriesenie z mŕtvych» (Flp 3,8-11).

¹⁰ «Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden» (Mt 10,37).

«Lebo sú ľudia neschopní manželstva, pretože sa takí narodili zo života matky, iných takými urobili ľudia a iní sa takými urobili sami pre nebeské kráľovstvo. Kto to môže pochopiť, nech pochopí» (Mt 19,12).

¹¹ «Veď keby ste mali hoc aj desaťtisíc vychovávateľov v Kristovi, otcov nemáte mnoho, lebo v Kristovi Ježišovi ja som vás splodil skrze evanjelium» (1 Kor 4,15).

NASLEDOVANIE KRISTA EVANJELIOVOU CHUDOBOU

[19]

V milostnej odpovedi na Kristovo pozvanie¹² a zahladení na príklad jeho osobného života, sľubujeme žiť životom evanjeliovej chudoby¹³.

[20]

Chudoba, ktorú sľubujeme, aby sme išli za Kristom, predpokladá život z práce a u-miernenosť, a zase mocou sľubu vyžaduje celkovú závislosť od našich rehoľných predstave-ných v užívaní a disponovaní hmotnými dobrami a zrieknutie sa aspoň spravovania vlastných dedičných dohier.

[21]

Evanjeliovou chudobou uctieваме Boha, uznávajúc našu celkovú závislosť od neho. Oslobodzujeme sa od hmotných vecí, aby sme mohli plnšie nasledovať chudobného Krista a vykonávať náš apoštolát. Dávame tiež svetu svedectvo, že najdôležitejšia vec je zhromaž-dovať si poklady v nebi¹⁴.

[22]

Pretože Kristus bol chudobný zároveň v skutočnosti, ako aj v duchu, naša prax evanjeliovej chudoby by mala byť zároveň vonkajšia aj vnútorná. V praktizovaní vonkajšej chudoby, skôr než sa vyberieme za svojím predstaveným s prosbou o dovolenie, mali by sme byť úprimne presvedčení, že naša prosba je zhodná s duchom nášho sľubu. Pri tvorení tohto presvedčenia zohľadníme osobné potreby a požiadavky apoštolskej práce z jednej strany a z druhej – výzvu nášho povolania nasledovať Kristovu chudobu. Naše nasledovanie Kristo-vej chudoby je svedectvom, že Boha naozaj umiestňujeme ponad všetky veci, a že si viac ce-níme dobrá duchovné než hmotné¹⁵.

V praktizovaní vnútornej chudoby, ktorá je Kristom tak veľmi odporúčaná¹⁶, musíme čoraz viac rásť vo vedomí, že všetko čo vlastníme, naše talenty, aj to, čím v skutočnosti sme, máme dané od Boha a od neho to celkom závisí¹⁷. Sme len správcami toho všetkého, čím nás Boh obdaroval, a preto sa veľkodušne odovzdávame službe Božiemu ľudu¹⁸.

[23]

Po zložení sľubu evanjeliovej chudoby všetko, čo získavame vďaka vlastnému úsiliu, alebo kvôli príslušnosti ku Kongregácii, sa stáva jej vlastníctvom. Mali by sme byť presved-čení, že verné zachovanie chudoby je dôležitým elementom, ktorý prispieva k prežívaniu radosti spoločného života.

¹² «Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasle- duj ma» (Mt 19,21).

¹³ «Veď poznáte milosť nášho Pána Ježiša Krista, že hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste sa vy jeho chudobou obohatili» (2 Kor 8,9).

¹⁴ «Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich moľ a hrdza ničia a kde sa zlodeji dobývajú a kradnú. V nebi si zhromažďujte poklady; tam ich neničí ani moľ, ani hrdza a tam sa zlodeji nedobývajú a nekradnú. Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce» (Mt 6,19-21).

¹⁵ «Ak ste teda s Kristom vstali z mŕtvych, hľadajte, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha! Myslite na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi! Veď ste zomreli a váš život je s Kristom ukrytý v Bohu» (Kol 3,1-3).

¹⁶ «Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo» (Mt 5,3).

¹⁷ «Čo máš, čo si nedostal? A keď si dostal, čo sa chvasceš, akoby si nebol dostal?» (1 Kor 4,7).

¹⁸ Podobenstvo o talentoch (Mt 25, 14-30).

[24]

Hoci Kongregácia ako celok má právo vlastniť hmotné dobrá, skrze jej kolektívnu chudobu musí byť viditeľné, že je chudobná v duchu, aj v skutočnosti. V praktizovaní chudoby sa bude Kongregácia riadiť evanjeliovými hodnotami, ako aj povahou a potrebami svojho apoštolátu. Časné dobrá bude používať pre dobro Božieho ľudu, najmä pre chudobných a núdzných.

[25]

Ježiš prišiel, aby ohlasoval dobrú novinu chudobným, aby nakrmil hladných, liečil chorých, oslobodil utláčaných, potešil strápených a odpustil hriešnikom. Pretože Kongregácia sa zúčastňuje Ježišovým poslaním, preto aj my musíme odpovedať na tie isté potreby, buď našou službou, alebo použitím našich hmotných dobier. Pravidelne teda vyhodnocujeme naše apoštolské záväzky, aby sme zistili, či je stupnica hodnôt v našej službe taká istá, akú mal pri svojej misii Ježiš.

[26]

Naša Kongregácia je povolaná k práci na zmŕtvychvstaní spoločnosti, a preto sú otázky spoločenskej spravodlivosti pre nás veľmi dôležité. Budeme si vytvárať citlivé spoločenské povedomie a vystupovať proti všetkým formám spoločenskej nespravodlivosti a svojou vlastnou praxou spoločenskej spravodlivosti budeme vzorom a výzvou pre iných.

[27]

Horlivosť v práci bude prejavom našej chudoby v duchu. Pamätajúc na Kristove slová: «Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše» (Mt 6,33), vylučujeme akúkoľvek prácu len kvôli zisku. Nemáme ohodnocovať našich bratov, ani nás samých, podľa finančného vkladu obdržaného za prácu. Uznávame tiež, že márnenie času, nedostatok starostlivosti o spoločné dobro a nepotrebné výdavky odporujú duchu chudoby.

[28]

Pred zložením prvých sľubov musí každý kandidát vydať vyhlásenie, podľa vlastného uváženia, vo veci užívania vlastníctva a príjmov z neho, dokonca aj v prospech Kongregácie. Podobne pred zložením prvých sľubov musí zveriť správu svojho vlastníctva osobe alebo osobám, ktorým dôveruje, a dokonca, ak po tom dobrovoľne túži, Kongregácii, nakoľko ju o tom poinformuje a dostane na to jej súhlas. Ak nie je toto poverenie a vyhlásenie urobené pred zložením sľubov z dôvodu nevlastnenia majetku, treba ich urobiť po zložení sľubov, keď mu majetok pripadne. Ak boli akt poverenia a vyhlásenie urobené pred profesiou, ale týkali sa len majetku už vlastneného a po sľuboch bol získaný dodatkový majetok z akéhokoľvek titulu, treba urobiť nový akt vo veci užívania nových ziskov a spravovania ich, zhodne s hore uvedenými normami.

[29]

Poverenie správy vlastníctva, ako aj právo užívať ho a užívať aj príjmy z neho, bude neplatné v prípade opustenia Kongregácie, môže sa dokonca pridať podmienka, že môže byť odvolané v každej chvíli.

[30]

Odvolanie poverenia, ako aj akákoľvek zmena v poverovacích dokumentoch nemôže byť platne vykonaná počas trvania sľubov bez súhlasu generálneho predstaveného, ak túto právomoc nedelegoval, so súhlasom svojej rady, provinciálnemu predstavenému, zhodne s článkom 103.

[31]

Tak vyhlásenie o užívaní vlastníctva a príjmov z neho, ako aj určenie správcu, o čom bola reč vyššie, sa môže urobiť verejným alebo súkromným aktom.

[32]

Bratia po sľuboch si zachovávajú právo na svoje vlastníctvo a zriecť sa tohto práva môžu jedine s dovoľením generálneho predstaveného. Okrem mimoriadnych prípadov by sa súhlas na takéto zrieknutie nemal udeliť pred uplynutím desiatich rokov od zloženia prvých sľubov.

[33]

Kongregácia ako celok, ako aj všetky jej právne uznané časti, majú schopnosť vlastníť, administrovať, získať a zbavovať sa hmotných dohier.

Domy môžu administrovať so svojím prebytkom fondov, ale vždy s dovoľením svojho bezprostredného vyššieho predstaveného a so súhlasom jeho rady, ktorý má tiež po konzultácii právo previesť tieto prostriedky, aby odpovedal na iné potreby Kongregácie. Prevod fondov medzi provinciami, regiónmi a generalátom prináleží generálnemu predstavenému, so súhlasom rozšírenej generálnej rady.

[34]

Pred zložením dočasných sľubov musí každý kandidát slobodne nariadiť pomocou testamentu, čo s majetkom, ktorý aktuálne vlastní, alebo môže neskôr vlastníť. Ak je testament neplatný z ohľadu na vek, treba ho znova napísať, keď kandidát dosiahne zákonom požadovaný vek.

[35]

Aby mohli bratia po sľuboch zmeniť testament, musia získať dovoľenie generálneho predstaveného, ktorý môže túto právomoc delegovať, so súhlasom svojej rady, provinciálnemu predstavenému, zhodne s článkom 103. V súrnych prípadoch môže toto dovoľenie udeliť miestny predstavený. Takéto dovoľenie sa nemôže odmietnuť bez vážnej príčiny, alebo spôsobom, ktorý by porušil rehoľníkovi patričnú osobnú dôstojnosť.

[36]

Bratia po sľuboch môžu vykonávať vlastnícke úkony vymáhané zákonom s dovoľením provinciálneho predstaveného a v súrnych prípadoch s dovoľením miestneho predstaveného.

[37]

Peniaze, ktoré rehoľník obdržal ako mzdu, rôzneho druhu poistné, či iné podpory patria Kongregácii.

[38]

Chudoba nemôže byť pre nás pláštikom na zanedbanie povinnosti spravodlivej pláce za prácu tých, ktorých zamestnávame a na neúctivé zaobchádzanie s nimi.

[39]

Praktizovanie spoločenskej spravodlivosti predpokladá zachovanie občianskeho zákonníka, ak je spravodlivý. Využívanie triednych a stavovských privilégií, na uvoľnenie sa od zachovania spravodlivého občianskeho zákonníka, je zneužitím.

ÚČASŤ NA SPÁSONOSNOM POSLANÍ KRISTA SKRZE POSLUŠNOSŤ A SLUŽBU

[40]

Sľubom poslušnosti sa v duchu zjednocujeme s Kristom, ktorý prišiel na tento svet, aby plnil vôľu svojho Otca, ktorému bol až na smrť poslušný¹⁹. Preto je Kristus najdokonalejší vzor poslušnosti. Inšpirovaní jeho príkladom, s milosťou Ducha Svätého, obetujeme našu vôľu Otcovi a v duchu viery svojmu predstavenému, ktorého považujeme za jeho predstaviteľa na zemi.

[41]

Sľubom poslušnosti sme zaviazaní k poslušnosti rozkazom svojich patričných predstavených vo veciach vzťahujúcich sa, nepriamo alebo priamo, na život Kongregácie, t.j. na zachovanie sľubov, Konštitúcií a Štatútov.

[42]

Sľubujúc poslušnosť, sa skrže Kongregáciu, celkom odovzdávame k dispozícii Cirkvi, aby sme splnili spásanosné poslanie Krista zverené Cirkvi²⁰. Tento sľub činí náš apoštolský život viac plodným, vďaka jednote cieľa a konania. Zároveň posilňuje zväzky spoločného života. Okrem toho, je odpoveďou na Kristovo pozvanie k účasti na jeho Veľkonočnom mystériu. Totiž, obetujúc našu vôľu Otcovi, umierame sebe a zmŕtvychvstávame k novému životu, v ktorom uznávame Krista za nášho Pána a Majstra. Naše zasvätenie sa týmto sľubom slúži napokon ako prorocký znak vzkrieseného života, kde vôľa každého človeka bude zjednotená s vôľou Božou, je výzvou pre individualizmus a prítomné v našom svete zneužitia slobody.

[43]

Snažíme sa o dokonalú poslušnosť, v ktorej sa usilujeme plniť vo všetkom Božiu vôľu. S rastom našej viery spoznáme, že Duch Svätý sa k nám prihovára mnohými spôsobmi: Svätým písmom, Učiteľským úradom Cirkvi, predpismi našich Konštitúcií a Štatútov, cez cirkevných a rehoľných predstavených, cez osobné vnuknutie, zhodnutím sa pri spoločnom hľadaní Božej vôle v diskusii, cez domové stretnutia, cez požiadavky spoločného života a apoštolátu a cez udalosti každodenného života.

[44]

Dokonalá poslušnosť je nadprirodzená, tak vnútorná, ako aj vonkajšia. Na našich predstavených sa pozeráme ako na predstaviteľov Boha a poslúchjúc ich rozkazy, snažíme sa považovať ich za múdre a dobré. Čokoľvek by predstavený prikázal alebo zakázal, vo svedomí to považujeme za Božiu vôľu, ktorú spĺňame, iba ak by to bol výrazný hriech, tak nie.

[45]

Ak náš názor na vec, alebo spôsob, akým by mala byť vyriešená, oponuje obdržaným rozkazom, vtedy treba vec vážne premyslieť pred Bohom a predstaviť predstavenému svoj pohľad, ktorý on možno vôbec nezobral do úvahy. Ak budú naše návrhy odmietnuté, máme z lásky k Bohu rozkaz ochotne splniť. Avšak aj v takýchto okolnostiach to vykonáme vedome

¹⁹ «On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka. Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži» (Flp 2,6-8).

²⁰ «A znova im povedal: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posiadam vás“» (Jn 20,21).

a z hlbokého presvedčenia, že nielen predstavení, ale aj my sami sa môžeme myliť, a že zároveň najlepšie konáme, keď z poslušnosti ochotne splňame dokonca aj to, čo je v protiklade s našimi názormi a sklonmi. Pretože keď sme poslušní a podriadení našim predstaveným²¹, vtedy dávame jasný dôkaz umierania sebe samému, skladáme Bohu obeť a nasledujeme Krista, ktorý «z toho, čo vytrpel, naučil sa poslušnosti» (Hebr 5,8).

[46]

Náš vzťah k svojmu predstavenému treba zakladať na láske. Budeme sa snažiť byť k predstavenému čestní, úprimní a úplne otvorení, deliac sa s ním so svojimi potrebami, problémami a starosťami, zároveň v záležitostiach hmotných, ako aj duchovných. Táto otvorenosť a úprimnosť sa prejavuje aj v tom, že ochotne informujeme predstaveného o celkovom obraze našich činností.

[47]

Predstavený si má pamätať, že reprezentuje Krista, ktorý «neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť» (Mt 20,28), a preto bude svoju moc vykonávať v duchu služby. Bude sa snažiť nasledovať Kristovu ochotu a prístupnosť a spolubratov bude podporovať príkladom, modlitbou, radou, dôverou a povzbudením. Dokonca aj ťažká povinnosť karhať môže byť službou lásky, ak sa bude predstavený usilovať preukázať trpezlivosť, chápatosť, opatrnosť v odsudzovaní a odpustenie podľa Kristovho vzoru, ktorý odpustil Petrovi, že ho zaprel²².

[48]

Predstavený sa má starať nielen o hmotné záležitosti svojich spolubratov, ale predovšetkým má pociťovať bremeno zodpovednosti za ich duchovné potreby. Bude teda dbať, aby všetci zachovávali Konštitúcie a Štatúty.

[49]

Predstavený nech organizuje záležitosti tak, aby mohol účinne povzbudzovať svojich rehoľných spolubratov k činnej a zodpovednej poslušnosti v každej oblasti ich práce. Nech sa snaží spoznať a múdro využiť talenty, ktoré Boh spolubratom venoval a nech im dáva v rozumnom rozsahu slobodu v určovaní podrobností spojených s vykonávaním im zverenej apoštolskej práce.

[50]

Predstavený je tiež zaviazaný poslušnosťou. Rozoznáva Božiu vôľu ohľadom seba, spolubratov, zverenej mu komunity a komunitu vedie k prijatiu Božej vôle. Aby sa teda správal k spolubratom, ako sa patrí na Božie deti a s úctou k ľudskej osobe, bude ich ochotne počúvať a povzbudzovať k osobnému vkladu na dobro Kongregácie a Cirkvi. Má sa snažiť dosiahnuť harmóniu s miestnou komunitou vo veciach týkajúcich sa spoločného života a apoštolskej práce. V tých prípadoch, v ktorých sa nedá dohodnúť, sa predstavený, po dôkladnom modlitebnom premyslení záležitosti pred Bohom, rozhodne sám a prikáže, ako treba konať.

[51]

Svojím počínaním a vedením spolubratov sa bude predstavený hlavne snažiť zaviesť a upevniť medzi nimi vládu lásky. Totiž od jeho úsilia najviac záleží, či sa láska stane prav-

²¹ «Poslúchajte svojich predstavených a podriaďujte sa im, lebo oni bdejú nad vašimi dušami a budú sa za ne zodpovedať; aby to robili s radosťou, a nie so vzdychaním, lebo to by vám neosožilo» (Hebr 13,17).

²² «Pýtal sa ho tretí raz: „Šimon, syn Jánov, máš ma rád?...“ A povedal mu: „Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce!“» (Jn 21,17).

divým základom, nielen celého nášho života, ale aj podstatnou vlastnosťou našej Kongregácie.

[52]

Ako rehoľníci žijeme celý život sľubom poslušnosti. Avšak v prípadoch, keď má predstavený v úmysle zaviazať rehoľníka zvláštnym spôsobom vo svedomí a vážne, vo vážnej záležitosti, vtedy to musí výrazne prikázať v mene svätej poslušnosti. Rozkaz musí byť vydaný písomne, alebo pred dvomi svedkami. Takéto rozkazy treba používať zriedkavo, opatrne a múdro.

[53]

Každý rehoľník má právo odvolať sa proti rozhodnutiu svojho bezprostredného predstaveného k vyššiemu. Vyšší predstavený má byť oboznámený o rozhodnutí bezprostredného predstaveného. Vyšší predstavení budú vždy informovať bezprostredných predstavených o príkazoch a privilégiách, ktoré udelili členom miestnych domov.

OSOBNÉ STRETNUTIE SA S KRISTOM V MODLITBE

[54]

Sväté písmo nám Krista ukazuje ako muža modlitby, ktorý často vzdával svojmu Otcovi česť a vďaku²³ a prihovárajúc sa za ľudí²⁴, učil svojich učeníkov, ako sa majú modliť a velebiť Boha Otca. Milosťou sv. krstu sme dostali dar Ducha Svätého, ktorý z nás robí synov Božích. «Dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: „Abba, Otče!“» (Rim 8,15). Pretože sme dostali Ducha Svätého, môžeme teda uctievať Otca v duchu a v pravde a takto sa stať ctiteľmi, akých chce mať Otec (Jn 4,23). Vedomí si toho, že v súčasnosti Zmŕtvychvstalý Kristus ďalej vzdáva zvelebenie a poďakovanie svojmu Otcovi, a že skrze Cirkev sa prihovára za ľudí, obetuje za nich svoje zadosťučinenie, a tiež pamätajúc, že naše osobné posvätenie a účinná apoštolská práca vyplýva zo živého zjednotenia s ním²⁵, budeme sa snažiť byť mužmi modlitby. Týmto spôsobom sa staneme podobní prvým Kristovým apoštolom, ktorí sa venovali «modlitbe a službe slova» (Sk 6,4).

[55]

Máriin život modlitby je vzor nášho života modlitby. Mária nás učí, ako sa máme započúvať do Božieho slova, ako o ňom rozjímať v našom srdci a podľa neho žiť. Učí nás, ako sa máme prihovárať za tých, čo sú v núdzi, a ako sa máme modliť, aby Duch Svätý zostúpil na Cirkev. Uctieваме ju ako Matku našej Kongregácie nasledovaním jej života modlitby, modlitbou k nej a dodržaním jej sviatkov v liturgii.

²³ «V tom čase Ježiš povedal: „Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým» (Mt 11,25).

«Otče, ďakujem ti, že si ma vypočul. A ja som vedel, že ma vždy počuješ, ale hovorím to kvôli ľudu, čo tu stojí, aby uverili, že si ma ty poslal» (Jn 11, 41-42).

²⁴ «Ježiš povedal: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia“» (Lk 23,34).

«Ale ja som prosil za teba, aby neochabla tvoja viera. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov» (Lk 22,32).

«Za nich prosím. Neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji» (Jn 17,9).

²⁵ «Otaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne» (Jn 15,4).

[56]

Liturgickú modlitbu, obetovanú Pánu Bohu v jednote s Kristom a v jeho mene, budeme mať na prvom mieste v našom živote modlitby, keďže práve touto modlitbou vzdávame Otcovi dokonalé zvelebenie a skrze ňu tiež prežívame svoju jednotu s celým Božím ľudom.

[57]

Účasť na Eucharistii má byť centrálnym aktom nášho každodenného života, pretože v nej, účasťou vo Veľkonočnom mystériu Krista Pána, skrze umieranie a vstávanie s ním, nachádzame najhlbší význam zmŕtvychvstania. V Eucharistii okusujeme tiež zmierenie s našimi bratmi a sestrami a prežívame s nimi jednotu srdca a duše, keď spolu s Kristom obetujeme seba samých Otcovi. Práve v Eucharistii Kristus Pán, náš duchovný pokrm, nás posilňuje k splňaniu našich krstných a rehoľných záväzkov. Prirodzeným následkom účasti na Eucharistii má byť naša úcta ku Kristovi vo Sviatosti oltárnej.

[58]

Časté stretnutie sa so Zmŕtvychvstalým Kristom vo sviatosti zmierenia tvorí podstatnú časť našej liturgickej modlitby, keďže práve v tejto sviatosti uznávame našu celkovú závislosť od Krista a od neho dostávame silu, aby sme zomreli hriechu a pripodobnili sa Ježišovi²⁶. Táto sviatosť nás tiež zmieruje s Cirkvou.

[59]

Vo zvláštnej úcte máme mať aj Liturgiu hodín, pretože v nej Kristus Pán a Cirkev vzdávajú neustálu česť Otcovi a prihovárajú sa za spásu celého sveta.

[60]

Vo svojej kňazskej modlitbe Kristus prosil Otca, aby jeho učeníci boli jedno, aby týmto spôsobom jednota mysle a konania bola pre svet zvláštnym znakom jeho božského poslania²⁷. Spoločné modlitby sú jedným zo spôsobov, akými môžeme prejavíť túto jednotu. Nimi sa udržujeme navzájom na duchu a povzbudzujeme sa k vytrvalosti vo vernosti spoločenstvu a v živote modlitby. Tento druh modlitby je zvlášť účinný, pretože Kristus je medzi nami, keď sa modlíme spoločne²⁸. Okrem toho sa nám môže Duch Svätý prihovárať skrze iných, keď sa spájame v spontánnej modlitbe.

[61]

Apoštol Pavol nás povzbudzuje: «Bez prestania sa modlite, pri všetkom vzdávajte vdaky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi pre vás!» (1 Sol 5,17-18). A sám Kristus Pán nám povedal: «Ale keď sa ty ideš modliť, vojdí do svojej izby, zatvor za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti» (Mt 6,6). Súkromná modlitba je naším najvnútornejším rozhovorom s Bohom. V ňom skusujeme jeho veľkú lásku k nám a našu celkovú závislosť na ňom. Osobná modlitba je najlepšou prípravou na spoločnú a liturgickú modlitbu.

[62]

Skrze rozjímavé a modlitebné čítanie Svätého písma nás Duch Svätý podnecuje, aby sme rástli v poznaní a úcte ku Kristovi, a aby sme sa mu horlivejšie snažili pripodobniť, lebo Sväté písmo je Božím slovom a «Božou mocou na spásu každému, kto verí» (Rim 1,16).

²⁶ «Tak zmýšľajte o sebe aj vy: že ste mŕtvi hriechu a žijete Bohu v Kristovi Ježišovi» (Rim 6,11).

²⁷ «Aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni v nás boli jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal» (Jn 17,21).

²⁸ «Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi» (Mt 18,20).

[63]

Nemali by sme zanedbávať iné formy duchovnej lektúry. Každá z nich a zvlášť čítanie Konštitúcií, nám slúži na posilnenie života modlitby. Naše Konštitúcie máme čítať často a pozorne.

[64]

Pretože žiadne priateľstvo nemôže jestvovať, ani rásť bez osobných kontaktov, preto myšlienková modlitba a kontemplácia odohráva životnú rolu v rozvoji našej jednoty s Kristom. Vieme, že Boh sa nám bude prihovárať v hĺbke našich srdc, ale aby sme začuli jeho hlas, mali by sme často prerušovať našu činnosť, aby sme ho počúvali a rozprávali sa s ním.

[65]

Nezabúdajúc, že Kristus Pán «sa utiahol na púšť a modlil sa» (Lk 5,16), musíme z času na čas zanechávať svoje apoštolské práce, aby sme sa venovali výhradne meditácii a modlitbe. Toto utiahnutie sa na modlitbu znásobí účinnosť nášho apoštolstva upevnením našej jednoty s Kristom, ktorý nás uistúje: «bezo mňa nemôžete nič urobiť» (Jn 15,5). Takto môžeme doceniť dôležitosť našich mesačných rekolekcií a ročných duchovných cvičení.

[66]

Pre rozvoj našej odovzdanosti Kristovi je nutná úvaha o vernosti jeho Milosti. Preto sme povinní považovať spytovanie svedomia za naše nevyhnutné duchovné cvenie.

[67]

Kde to len dovoľujú miestne okolnosti, máme sa zhromažďovať na spoločné modlitby. Každý dom, primerane k svojim potrebám a okolnostiam určí, ktoré modlitby sa budú modliť spoločne, zachovávajúc predpisy provinciálnych a regionálnych štatútov.

[68]

Vždy, keď je to možné, má byť komunitná sv. omša, najlepšie koncelebrovaná.

[69]

Tradičné ranné a večerné modlitby sa môžu nahradiť modlitbou *láud* a *vešpier*. Vtedy treba úmysly spoločných modlitieb pripojiť k Modlitbe veriacich počas komunitnej sv. omše, alebo ich zohľadniť iným spôsobom, schváleným miestnou komunitou. Úmysly spoločných modlitieb sú nasledujúce:

- a) za sv. Cirkev;
- b) za Svätého Otca;
- c) za našu vlasť;
- d) za našu Kongregáciu a predstavených;
- e) o oslávenie našich zakladateľov a o vernosť ich duchu;
- f) za našich cirkevných predstavených;
- g) za našich bratov na misiách;
- h) o povolania do našej Kongregácie;
- i) za rodičov, príbuzných, priateľov, dobrodincov a všetkých, čo sa odporúčajú do našich modlitieb;
- j) za trpiacich, pokúšaných a zomierajúcich;
- k) za obrátenie hriešnikov;
- l) za toho, ktorý spomedzi nás umrie prvý;
- m) o čoraz väčšiu vernosť našim rehoľným sľubom;
- n) za zosnulých.

Každý deň sa môže vyčleniť niekoľko z týchto úmyslov.

[70]

Okrem každodennej účasti na Eucharistii a ranných a večerných modlitbách, každý rehoľník venuje aspoň jednu hodinu na súkromnú modlitbu a úvahu, ktoré budú obsahovať: meditáciu, čítanie Svätého písma a iné duchovné lektúry, návštevu Sviatosti oltárnej, spytovanie svedomia a mariánsku modlitbu, napr. ruženec.

[71]

Čas trvania ročných duchovných cvičení určí každá provincia a región.

[72]

Aspoň raz za mesiac sa máme spolu stretnúť na konferencii, vedeckom seminári alebo diskusií s teologickou alebo asketickou tematikou. Môžu tvoriť bod programu mesačných rekolekcií.

[73]

V každom dome Kongregácie sa raz za mesiac obetuje sv. omša podľa nasledujúcich úmyslov:

- a) za Svätého Otca;
- b) o požehnanie pre Kongregáciu;
- c) za živých dobrodincov a za živých rodičov členov našej Kongregácie;
- d) za zosnulých dobrodincov a za zosnulých rodičov členov našej Kongregácie;
- e) za zosnulých spolubratov z Kongregácie.

[74]

Za pokoj duše každého zosnulého člena Kongregácie, aj novica, bude odslúžených sto sv. omší.

[75]

Na úmysel ordinára diecézy bude v každom dome odslúžená sv. omša na výročie jeho biskupskej vysviacky.

[76]

Na úmysel generálneho, provinciálneho a regionálneho predstaveného bude v každom dome odslúžená sv. omša na výročie jeho zvolenia.

[77]

Každý kňaz môže za mesiac odslúžiť dve neštípendiálne sv. omše na vlastný úmysel. Bratia spolupracovníci majú právo prosieť, aby boli každý mesiac odslúžené dve sv. omše na ich vlastné úmysly.

[78]

Dni Veľkej noci, Nepoškvrneného počatia, Nanebovzatia a Sedembolestnej Panny Márie sú považované za sviatky Kongregácie a majú sa prežívať slávnostným spôsobom. Na vigíliu týchto sviatkov je každý z nás povinný vykonať najaké sebazaprenie.

[79]

Každý dom Kongregácie bude oslavovať Deň zakladateľov 17. februára v spojení s ďakovnou sv. omšou za obdržané Božie požehnanie a s prosbou o ďalšie požehnanie pre Kongregáciu. Celú Kongregáciu sa tiež povzbudzuje, aby Bohu zvlášť ďakovala na Veľkonočný pondelok alebo 27. marca.

UMIERANIE S KRISTOM SKRZE SEBAZAPIERANIE

[80]

K dokonalému vyplneniu sľubov a k pravdivému umieraniu spolu s Kristom je nutný duch sebazapierania. Ten spočíva v privlastnení si ducha sv. Pavla, ktorý tvrdí: «Teraz sa radujem v utrpeniach pre vás a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev» (Kol 1,24). Preto máme všetko náležite a verne spĺňať, odvážne kráčať naproti protivenstvám, ľúbostne a horlivo prekonávať každé ťažkosti a všetko, čo by nás mohlo odlúčiť od Boha.

[81]

Predovšetkým dbáme na dosiahnutie vnútorného sebazaprenia, ktorým je sústredenosť, mlčanie a vedomie Božej prítomnosti. Tieto formy vnútorného sebazapierania sú nám tým viac potrebné, pretože sme povolani k apoštolskému životu.

[81]

Inšpirovaní slovami sv. apoštola Pavla, ktorý vraví: «krotím svoje telo a podrobujem si ho» (1 Kor 9,27), považujeme praktizovanie vonkajšieho sebazapierania za nutný prostriedok k tomu, aby sme našej vôli umožnili lepšiu kontrolu nad inými silami. Takto nám teda sebazaprenie pomôže dosiahnuť slobodu Božích synov a učiní nás viac spôsobilými na prijatie Božích milostí. Kongregácia túži, aby jedným z našich základných vonkajších sebazaprení bolo verné a horlivé plnenie apoštolskej práce. Budeme tiež pripravení prijať s trpezlivosťou a s podriadenosťou Božej vôli²⁹ chorobu a iné ľudské obmedzenia, ako aj požiadavky spoločného života.

²⁹ «Preto mám záľubu v slabostiach, v potupe, v núdzi, v prenasledovaní a v úzkostiach pre Krista; lebo keď som slabý, vtedy som silný» (2 Kor 12,10).

SPOLOČENSTVO A SPRÁVA

GENERÁLNA SPRÁVA SPOLOČENSTVA

[83]

Členmi Kongregácie sa stávame vo chvíli zloženia rehoľných sľubov. Bratia po dočasných sľuboch sa zúčastňujú na duchovnom živote Kongregácie a jej úlohách, a tiež sa, primerane k obdobiu svojej formácie, zúčastňujú diskusií na miestnej úrovni.

Bratia po večných sľuboch sú úplne začlenení do Kongregácie. Získavajú nasledujúce práva: zúčastňujú sa na miestnych poradách, volia predstaveného provincie alebo regiónu a ich poradcov, volia delegátov na provinciálnu alebo regionálnu kapitolu. Môžu byť zvolení na akýkoľvek úrad v Kongregácii, iba ak by univerzálne právo Cirkvi, Konštitúcie alebo Štatúty nevyžadovali primerané vlastnosti kvalifikujúce k prevzatiu úradu.

[84]

Kongregácia zmŕtvychvstania Pána je klerický inštitút pápežského práva. Skladá sa z vysvätených a nevysvätených členov tak latinského, ako aj východného obradu.

Všetky provincie, regióny a domy závislé bezprostredne od generálneho predstaveného tvoria plné spoločenstvo Kongregácie zmŕtvychvstania Pána.

Kongregácia ako celok, ako aj jej provincie, regióny a domy, má právnickú personálu.

Popri Kongregácii jestvujú aj spoločenstvá laikov, v ktorých táto spoznáva autentický prejav svojej charizmy a poslania. Riadia sa vlastnými štatútami³⁰.

[85]

Mimoriadnym spôsobom celú Kongregáciu spravuje generálna kapitula, a riadnym spôsobom generálny predstavený s pomocou generálnej rady a rozšírenej generálnej rady.

[86]

Generálna kapitula je najvyššou autoritou v Kongregácii a svoju moc vykonáva kolegiálne. Zvoláva ju generálny predstavený každých 6 rokov. Procedúry týkajúce sa zvolania, prípravy a vedenia generálnej kapituly sú obsiahnuté vo Všeobecnom direktóriu Kongregácie uskutočňovania kapitúl. K základným úlohám kapituly patrí: starostlivosť o spoločné dobro Kongregácie, podporovať jednotu Kongregácie, vzbudzovať spoločenský rozvoj vo vnútri Kongregácie a posudzovať vernosť Kongregácie charizme.

V kompetencii kapituly je:

- a) schváliť zmeny jednotlivých paragrafov Konštitúcií s aprobáciou Apoštolskej stolice;
- b) zostavovať a potvrdzovať zmeny Generálnych direktórií;
- c) ustanoviť a zmeniť hranice provincií a regiónov;
- d) určiť, ktoré domy sú závislé bezprostredne od generálneho predstaveného;

³⁰ Por. *Regula 1842*, článok 20: «Keďže sa zdá, že je Božou vôľou, aby v tejto spoločnosti boli aj iné skupiny bratov, keďže, ako sa zdá, niektorých svojich laikov inšpiroval Duchom, aby túžili byť s touto spoločnosťou jedno v Kristovi, bude môcť jestvovať jedna skupina duchovných spolupracovníkov, druhou budú zase laickí spolupracovníci».

- e) zrušiť provincie, regióny a domy ktoré sú závislé bezprostredne od generálneho predstaveného, ako aj rozhodovať o hmotných dobrách zrušených jednotiek. V prípade zrušenia domu je potrebná konzultácia s ordinárom miesta.

Generálny predstavený spolu s radou počas trvania kapituly splňajú svoje riadne funkcie.

[87]

Generálny predstavený je otcom celej Kongregácie a má personálnu aj jurisdikčnú moc Cirkvi riadiť ju zhodne s predpismi a duchom Konštitúcií. Formálnymi vizitáciami a častými kontaktami slúži celej Kongregácii, upevňujúc jednotu a plodný spoločný život a zároveň bdie nad vernosťou Kongregácie charizme.

[88]

Cieľom generálnej vizitácie je pomôcť rehoľnému životu komunit a jednotlivým ich členom, ako aj upozorniť na zneužitia.

Generálny predstavený sa bude snažiť vizitáciami posilniť jednotu a plodnosť spoločného života a bude bdieť nad tým, aby členovia zostali verní charizme Kongregácie. Bude sa tiež s bratmi deliť s radostnými úspechmi Kongregácie a predstaví jej potreby. Posilní vedomie, že všetci sú členmi jednej, milujúcej sa resurekcionistickej rodiny, a že každý má byť citlivý na potreby iných členov Kongregácie, provincií, či regiónov.

V osobných rozhovoroch upozorní na záležitosti späté s disciplínou a rehoľným, kňazským, ako aj apoštolským životom.

Vizitácia sa má uskutočňovať v atmosfére bratskej lásky a dôvery, viest' k duchovnému a apoštolskému rozvoju. Bratia sa budú snažiť o úprimnosť a otvorenosť, uznávajúc generálneho predstaveného za otca celej Kongregácie.

[89]

Generálna rada sa skladá z generálneho asistenta a iných dvoch poradcov. Slúži generálnemu predstavenému pomocou v spravovaní celej Kongregácie. Generálny predstavený je spolu s radou zodpovedný za celú Kongregáciu a jej jednotlivých členov. Oni uvádzajú do života rozhodnutia generálnej kapituly a sú kompetentní administratívne vybavovať všetky záležitosti určené im zákonodarstvom Cirkvi a Kongregácie.

V prípadoch, keď je k platnosti požadovaný štvrtý poradca, generálny predstavený, so súhlasom svojich riadnych generálnych poradcov, menuje *ad hoc* štvrtého poradcu.

[90]

Rozšírená generálna rada sa skladá z členov generálnej rady a provinciálnych predstavených. Jej úlohou je pomáhať generálnemu predstavenému v starostlivosti o jednotu a rozvoj Kongregácie. Má poradný charakter, ale v zvláštnych prípadoch jej môžu Konštitúcie priznať rozhodujúci hlas. Tak teda mimo generálnej kapituly, rozšírená generálna rada, konajúc kolektívne pod predsedníctvom generálneho predstaveného, volí generálneho poradcu v prípade, ak je tento úrad uprázdnený. Spôsob voľby je ten istý ako počas generálnej kapituly.

[91]

Generálnu kapitolu tvoria nasledujúce osoby s právom hlasovať:

- a) generálny predstavený;
- b) členovia generálnej rady;

- c) predchodca generálneho predstaveného, ktorý svoje funkčné obdobie ukončil na predošlej generálnej kapitule;
- d) provinciálni predstavení alebo ich zástupcovia;
- e) regionálni predstavení alebo ich zástupcovia;
- f) zvolení delegáti z každej provincie a zvolený delegát z každého regiónu, alebo ich zvolení zástupcovia, podľa poriadku schváleného na generálnej kapitule;
- g) jeden zvolený delegát alebo jeho zvolený zástupca zo všetkých domov závislých bezprostredne od generálneho predstaveného. Ten, kto sa zúčastňuje vo voľbe delegáta na generálnu kapitulú v svojej provincii alebo regióne, nemá v tejto voľbe aktívny hlas.

Za delegáta môže byť každý rehoľník, ktorý je aspoň päť rokov po večných sľuboch.

Počet zvolených delegátov musí byť aspoň rovnaký ako počet všetkých iných členov, ktorí sú v zložení kapituly s právom hlasu. Ak jednako plný počet všetkých nezvolených členov, ktorí sú v zložení kapituly s právom hlasu, prekračuje počet tých zvolených, vtedy provincia, ktorá má najväčší počet členov po večných sľuboch, volí o jedného delegáta viac. Ak by bol potrebný dodatočný delegát, volí ho ďalšia provincia, ktorá má najväčší počet členov po večných sľuboch, atď.

[92]

Aby sa mohla kapitula platne zísť na akékoľvek zasadanie, musí byť prítomná absolútna väčšina jej účastníkov. Avšak zvolaní musia byť všetci majúci právo hlasovať.

[93]

Kapitula sa začína dňom modlitby. Generálny predstavený je predsedom kapituly. Predstavuje základné témy zasadania, ktoré okrem iných musia obsahovať:

- a) schválenie poriadku platného počas kapituly;
- b) referát generálneho predstaveného o duchovnom a hmotnom stave Kongregácie, ako aj splnení uznesení predošlej generálnej kapituly;
- c) referát generálneho prokurátora;
- d) referát generálneho sekretára;
- e) referát generálneho ekonóma;
- f) referát promotóra patrimónia spoločenstva;
- g) referát koordinátora formácie;
- h) referát provinciálnych predstavených o ich provinciách;
- i) referát regionálnych predstavených o ich regiónoch;
- j) návrhy na prerokovanie na kapitule;
- k) zhodnotenie života Kongregácie a pokyny do budúcnosti;
- l) voľba generálneho predstaveného a jeho generálnych poradcov.

[94]

Zmeny v Konštitúciách môžu byť zavedené so súhlasom dvoch tretín hlasov («áno» alebo «nie») odovzdaných účastníkmi kapituly oprávnených hlasovať a po schválení Apoštolskou stolicou. Autentická interpretácia Konštitúcií je rezervovaná Svätej stolici.

[95]

Voľba generálneho predstaveného a jeho poradcov sa uskutoční podľa nižšie uvedeného volebného poriadku. Za zvoleného sa považuje ten, kto v prvých dvoch hlasovaniach dostal absolútnu väčšinu hlasov. Ak sa v prvých dvoch hlasovaniach nepodarilo

dosiahnuť absolútnu väčšinu, tak v treťom hlasovaní kandidujú tí dvaja (pri rovnakom počte hlasov rozhoduje prvenstvo prvých sľubov), ktorí v druhom dostali najväčší počet hlasov, avšak oni sami nehlasujú. V prípade rovnakého počtu hlasov v treťom hlasovaní je za zvoleného považovaný ten, ktorý je starší s ohľadom na prvé sľuby; ak ich skladali súčasne, za zvoleného považuje staršieho vekom.

Poriadok volieb je nasledujúci: generálny predstavený, generálny asistent a dvaja zvyšní poradcovia.

[96]

Voľbu generálneho predstaveného ohlasuje predseda kapituly. Novozvolený generálny predstavený po vyjadrení súhlasu hneď preberá úrad a skladá vyznanie viery. V prípade jeho neprítomnosti treba okamžite upovedomiť zvoleného, ktorý musí počas ôsmich užitočných dní, rátajúc od upovedomenia, oznámiť predsedovi kapituly, či prijíma voľbu. Ak príde po uzatvorení generálnej kapituly, vtedy skladá vyznanie viery pred členmi Rímskeho domu.

[97]

Generálna kapitula môže ustanoviť novú provinciu, ak:

- a) jestvujú aspoň tri zákonne zriadené rehoľné domy Kongregácie;
- b) patrí do nich aspoň 30 členov Kongregácie po večných sľuboch;
- c) jestvuje možnosť vedenia spoločného života medzi členmi týchto domov;
- d) jestvuje personálna a materiálna sebestačnosť;
- e) ustanovenie provincie umožní lepšiu administráciu a efektívnejší rozvoj Kongregácie.

[98]

Generálna kapitula môže utvoriť nový región, ak:

- a) jestvujú aspoň dva zákonne zriadené rehoľné domy Kongregácie;
- b) patrí do nich aspoň desať členov Kongregácie po večných sľuboch;
- c) jestvuje možnosť spoločného života medzi členmi týchto domov;
- d) jestvujú perspektívy samostatného rozvoja tak personálneho, ako aj materiálneho;
- e) ustanovenie regiónu umožní lepšiu administráciu a efektívnejší rozvoj Kongregácie.

[99]

Generálnu kapitolu uzatvára predseda kapituly. Ak je neprítomný, uzatvorenie vykoná ten, ktorý je ním vyznačený za predsedu so súhlasom väčšiny členov kapituly. Končí sa liturgickou pobožnosťou.

[100]

Mimoriadna generálna kapitula musí byť zvolaná vtedy, keď o to požiadajú väčšina rozšírenej generálnej rady.

GENERÁLNY PREDSTAVENÝ A JEHO RADA

[101]

Generálnym predstaveným sa môže stať kňaz, ktorý je aspoň desať rokov po večných sľuboch a ukončil 35. rok života. Volený je na obdobie šiestich rokov. Znova zvolený môže byť len jedenkrát.

[102]

Generálny predstavený vykoná kánonickú vizitáciu v každom dome Kongregácie aspoň dvakrát počas svojho úradovania osobne alebo cez svojho delegáta. Má záväzok vizitovať nasledujúce osoby: profesov, novicov a kandidátov v programe pred noviciátom. Môže tiež overiť stav:

- a) domov, existenčných podmienok;
- b) majetkov (výdavkov a príjmov);
- c) apoštolátov a inštitúcií, (školy, semináre, farnosti, kostoly, atď);
- d) finančných kníh a dokumentov;
- e) knižníc;
- f) archívov.

Po vykonaní vizitácií dáva verejnú správu členom provincií, regiónov alebo tých domov, ktoré sú závislé bezprostredne od generálneho predstaveného.

[103]

Generálny predstavený má moc:

- a) udeliť na nejaký čas dišpenz jednotlivým domom alebo jednotlivým členom od zachovávaní jednotlivých predpisov Konštitúcií v disciplinárnych záležitostiach, jednak o dišpenze je treba upovedomiť predstaveného provincie alebo regiónu;
- b) potvrdiť preloženie natrvalo alebo dočasne členov jednej provincie alebo regiónu do inej provincie alebo regiónu, primerane k dohodám zúčastnených provincií alebo regiónov (akt preloženia musí byť zaregistrovaný v generálnom archíve);
- c) dovoliť rehoľníkovi zmenu testamentu alebo správy svojho vlastníctva;
- d) udeliť kňazovi dovolenie, bez ohľadu na to, či je členom našej Kongregácie, či nie, sponedať všetkých tých, čo prebývajú v dome Kongregácie.

So súhlasom svojej rady môže generálny predstavený delegovať oprávnenia (c) a (d) provinciálnym predstaveným. Jednak oprávnenie (d) môže generálny predstavený delegovať, so súhlasom svojej rady, regionálnym, ba aj miestnym predstaveným.

[104]

Tak univerzálne právo, ako aj vlastné Kongregácie vyžaduje, aby predstavený v niektorých prípadoch získal súhlas svojich poradcov alebo sa spýtal na ich mienku. Ak právo vyžaduje súhlas rady, tak generálny predstavený koná neplatne, keď nezískal jej súhlas; ak vyžaduje len vypočúť si jej názor, nie je viazaný konať podľa mienky väčšiny, ale môže konať podľa svojej vlastnej, ak to vo svedomí považuje za lepšie.

Mal by si jednako veľmi vážiť názor poradcov, zvlášť ak je jednohlasný a neodstupovať od neho bez veľmi vážnych dôvodov. Táto zásada sa tiež vzťahuje na všetkých predstavených Kongregácie.

[105]

S výnimkou volieb, ktoré sa uskutočňujú spôsobom opísaným v článku 95, tak počas generálnej kapituly, ako aj počas zasadania generálnej rady a rozšírenej generálnej rady, vo všetkých hlasovaniach, v ktorých počet hlasov «za» a «proti» je rovnaký, rozhodnutie patrí generálnemu predstavenému.

[106]

Generálny predstavený potrebuje k platnému konaniu súhlas svojej rady vo všetkých prípadoch definovaných tak univerzálnym, ako aj partikulárnym právom, zvlášť aby:

- a) zvažoval záležitosti odvolaní sa členov Kongregácie a vydával náležité rozhodnutia;
- b) odvolal z úradu provinciálnych a regionálnych predstavených, ako aj provinciálnych a regionálnych poradcov;
- c) určil vizitátora pre celú Kongregáciu, jednotlivé provincie alebo regióny;
- d) dovolil scudzenie (s výnimkou transakcií o ktorých je reč v kánone 638,3) ak suma, ktorá prichádza do úvahy, prekračuje výšku určenú Všeobecným direktóriom vzťahujúcim sa na časné dobrá, ale neprekračuje výšku určenú Svätou stolicou pre danú krajinu;
- e) dovolil mimoriadne administratívne úkony, do ktorých sa neráta scudzenie (s výnimkou transakcií o ktorých je reč v kánone 638,3) ak suma, ktorá prichádza do úvahy, prekračuje výšku určenú Všeobecným direktóriom vzťahujúcim sa na časné dobrá;
- f) udelil uvoľnenie z dočasných sľubov;
- g) zriadil, zrušil alebo premiestnil noviciát na iné miesto;
- h) dovolil kandidátovi, v zvláštnych prípadoch a ako výnimku, platne absolvovať noviciát v akomkoľvek dome Kongregácie, inom než dom noviciátu, pod vedením skúseného rehoľníka, ktorý by bol jeho majstrom;
- i) opäť prijal člena, ktorý ukončil noviciát, alebo legálne po zložení sľubov opustil Kongregáciu, bez povinnosti opakovať noviciát. Pre znovuprijatého člena generálny predstavený spolu s radou určí obdobie skúšky, ktorú treba zachovať pred zložením dočasných a večných sľubov;
- j) dovolil provincii alebo regiónu otvoriť nový rehoľný dom mimo krajiny, v ktorej sa nachádza sídlo vedenia provincie alebo regiónu;
- k) zrušil založené domy po konzultácii s ordinárom miesta;
- l) udelil kandidátom na vysviacku dišpenz do jedného roku od kánonického veku;
- m) dovolil tretie funkčné obdobie miestneho predstaveného;
- n) kňazom udelil dišpenz od iregularít *ex defectu* a *ex delicto* zhodne s univerzálnym právom, tak aby im umožnil slúžiť sv. omšu;
- o) dovolil členom zrieknuť sa časti alebo celku rodinných majetkov;
- p) z vážnych príčin udelil rehoľníkovi po večných sľuboch indult exklaustrácie na obdobie nie dlhšie než tri roky. Ak je člen klerik, vtedy je nutný súhlas ordinára miesta, kde bude rehoľník bývať.

[107]

So súhlasom rozšírenej generálnej rady môže generálny predstavený:

- a) odvolať členov generálnej rady, ale vždy so schválením Apoštolskej stolice;
- b) rozhodnúť, akým finančným vkladom majú prispieť na generálnu kúriu jednotlivé provincie, regióny a domy závislé bezprostredne od generálneho predstaveného a aká pomoc môže byť udelená generálnou kúriou jednotlivým domom, regiónom alebo provinciám nachádzajúcim sa v núdzi;
- c) zvolať mimoriadnu generálnu kapitulu;
- d) rozhodnúť mimo času generálnej kapituly, v nutných prípadoch, o bezprostrednej závislosti nejakého domu od generálneho predstaveného;
- e) preložiť rehoľníka do inej provincie, regiónu alebo domu závislého bezprostredne od generálneho predstaveného, ak je naliehavá potreba, alebo ak sa nedalo dohodnúť s provinciálnym alebo regionálnym predstaveným, pod ktorého rehoľník patrí.

Vo všetkých iných prípadoch týkajúcich sa dobra Kongregácie spĺňa rozšírená generálna rada poradnú rolu, so zachovaním článku 90.

[108]

Rozšírená generálna rada sa stretne aspoň raz za rok. Dve tretiny všetkých členov tvoria kvórum.

[109]

Kedykoľvek vyžaduje právo súhlas celej rady, vtedy poradcovia, ak nie sú prítomní na zasadnutí rady, odovzdajú svoj hlas písomne alebo iným prístupným spôsobom. Takýto postup sa nemôže stať regulárnou praxou, ale sa musí obmedziť na naliehavé prípady.

[110]

Generálny predstavený sa môže vzdať svojho úradu jedine so súhlasom Svätej stolice. Ak sa úrad generálneho predstaveného uprázdni, generálny asistent sa stáva generálnym predstaveným a tento úrad spravuje až do ďalšej právne predvídanej generálnej kapituly.

[111]

Generálny asistent má tie isté kvalifikácie a je zvolený na to isté obdobie čo generálny predstavený. Pomáha generálnemu predstavenému a zúčastňuje sa na službe Kongregácii. Zastupuje generálneho predstaveného počas jeho neprítomnosti. K jeho úlohám patrí tiež príprava ročných schôdzí rozšírenej generálnej rady.

[112]

Generálny predstavený, po vypočutí si rady, určí asistentovi generálneho predstaveného, ako aj dvom iným poradcom funkcie, aké budú plniť. Tieto funkcie zahŕňajú povinnosti generálneho prokurátora a generálneho sekretára. Poradcom môžu byť určené aj nasledujúce funkcie: generálneho ekonóma, generálneho archivára, promotora patrimonium spoločenstva, koordinátora formácie. Ak sa uzná za vhodné, jedna osoba môže spĺňať viaceré funkcie. S výnimkou úradu generálneho prokurátora a generálneho sekretára môžu byť tieto funkcie pridelené osobám, ktoré nie sú členmi rady, ale tak, aby sa termín ich úradovania skončil s uzatvorením ďalšej generálnej kapituly.

[113]

Generálny prokurátor je členom generálnej rady a je menovaný generálnym predstaveným, po vypočutí mienky rady, na to isté obdobie, čo generálny predstavený. Konajúc so súhlasom generálneho predstaveného a rady je oficiálnym prostredníkom s Apoštolskou

stolicou. Pripravuje referáty pre Sväté kongregácie. Na príkaz generálneho predstaveného a jeho rady prosí Apoštolskú stolicu o potrebné splnomocnenia, dišpenzy a indulty, buď pre celú Kongregáciu, provincie, regióny alebo tiež pre jednotlivých členov. Posiela do provincií, regiónov a domov podriadených bezprostredne generálnemu predstavenému akty Svätej stolice, ktoré sa akýmkoľvek spôsobom týkajú Kongregácie a rehoľného života. Generálny prokurátor bdie a dáva Spoločenstvu rady týkajúce sa právnych záležitostí, majúc na zreteli tie normy Konštitúcií a Štatútov, ktoré by vyžadovali eventuálnu zmenu, aby boli v súlade s cirkevným zákonodarstvom.

[114]

Generálny sekretár je členom generálnej rady a je menovaný generálnym predstaveným, po vypočutí mienky rady, na to isté obdobie, čo generálny predstavený. Protokoluje schôdze generálnej rady, vedie bežný archív, pripravuje oficiálnu korešpondenciu. Je zodpovedný za zhromažďovanie a šírenie informácií a správ o Kongregácii medzi všetkými jej členmi v oficiálnom časopise generálnej kúrie.

[115]

Generálny ekonóm je menovaný generálnym predstaveným, so súhlasom svojej rady, na obdobie nie dlhšie než do najbližšej generálnej kapituly. V jeho kompetencii je spravovanie, v závislosti na generálnom predstavenom a po dohode s generálnou radou, časných majetkov Kongregácie, zhodne s univerzálnym a občianskym právom krajiny. Uchováva testamenty a zápisy v prospech Kongregácie. Domáha sa vyúčtovaní z jednotlivých provincií, regiónov a domov závislých bezprostredne od generálneho predstaveného. Prednáša hlásenia počas zasadaní rozšírenej generálnej rady, bude volaný na schôdze generálnej rady, keď sa budú preberať finančné záležitosti.

[116]

Promótor patrimonium spoločenstva podporuje výskum a publikáciu materiálov týkajúcich sa dejín a spirituality Kongregácie. Koordinuje prácu Medzinárodnej komisie resurekcionistických štúdií.

Koordinátor formácie je predsedom Medzinárodnej komisie formácie. Ako trvalý orgán má táto komisia za úlohu podporovať, zhodne s Konštitúciami Kongregácie, medzinárodnú spoluprácu a delenie sa informáciami a skúsenosťami v oblasti formácie, so zvláštnym odvolaním sa na dejiny, spiritualitu, tradíciu a súčasné programy formácie Kongregácie. Koordinátor pomáha pri zostavovaní formačných programov zhodných s charizmou a poslaním Kongregácie.

Generálny archivár je zodpovedný za historický archív generalátu.

[117]

Pretože generál je predstavený celej Kongregácie, nemôže hlasovať v žiadnej provincii alebo regióne. Generálni poradcovia patria do svojich provincií, regiónov alebo tých domov, ktoré závisia bezprostredne od generálneho predstaveného a majú právo na aktívny hlas.

Členovia prebývajúci v generálnom dome, s výnimkou generálneho predstaveného, tvoria osobitný rehoľný dom. Generál, so súhlasom svojej rady, menuje pre tento dom predstaveného a členovia domu si môžu zvoliť dvoch poradcov. Každý člen, ktorý býva v generálnom dome, s výnimkou generálneho predstaveného, môže byť menovaný predstaveným. Čo sa týka voľby provinciálneho alebo regionálneho predstaveného a poradcov vo svojej vlastnej provincii alebo regióne, všetci členovia – okrem generálnych poradcov – si zachovávajú v provincii alebo regióne aktívny a pasívny hlas. Generálni poradcovia si zachovávajú len aktívny hlas.

PROVINCIÁLNA A REGIONÁLNA SPRÁVA SPOLOČENSTVA

[118]

Provinciálna alebo regionálna kapitula, ktorá sa skladá z členov provincie alebo regiónu po večných sľuboch podľa ich štatútov, má mať také zloženie, aby celá provincia alebo región bola na nej primerane reprezentovaná. Zhromažďuje sa aspoň raz za tri roky. Reprezentuje všetkých členov provincie alebo regiónu a je najvyššou, mimoriadnou vrchnosťou v provincii alebo regióně. Robí kritický posudok života spoločenstva, ako aj apoštolských prác, ktorých sa podujalo provinciálne alebo regionálne spoločenstvo a hodnotí perspektívy rozvoja do budúcnosti. Provinciálne a regionálne kapituly pripravujú návrhy a otázky, ktoré sa majú predložiť na generálnej kapitule. Provinciálna kapitula, ktorá predchádza generálnu kapitulú, volí delegátov na generálnu kapitulú.

[119]

Provinciálny predstavený, ktorému pomáha provinciálna rada, je najvyššou, riadnou vrchnosťou v provincii. Má personálnu moc, je zodpovedný za celú provinciu a v jej mene navonok vystupuje. Členovia provinciálnej rady sú volení spomedzi rehoľníkov po večných sľuboch tej provincie. Provinciálny predstavený so svojou radou koordinuje, riadi a aktivizuje apoštolát, tak vnútorný, ako aj vonkajší celej provincie, blízkym kontaktom s jednotlivými členmi a miestnymi komunitami.

[120]

Regionálny predstavený má moc delegovanú od generálneho predstaveného. Pomocou mu slúži rada. Jeho zodpovednosť je analogická k zodpovednosti provinciálneho predstaveného, o čom hovorí predchádzajúci článok.

[121]

Provincia je spojenie rehoľných domov Kongregácie podriadených jednému predstavenému. Provincia je právnickou osobou a predstavený provincie patrí k vyšším predstaveným a má riadnu a vlastnú moc.

[122]

Región je spojenie rehoľných domov Kongregácie pod jedným predstaveným. Región je právnická osoba v Kongregácii. Regionálny predstavený nie je vyšším predstaveným; moc má delegovanú od generálneho predstaveného.

[123]

Člen provincie alebo regiónu, ktorý je zaangažovaný do práce na mieste, v ktorom jeho provincia alebo región nemá vlastný dom, a iná provincia alebo región má, má patriť do toho domu patriť. V miestnych záležitostiach právneho a finančného charakteru a zároveň týkajúcich sa denného poriadku a rehoľných cvičení je členom s pasívnym aj aktívnym hlasom a podlieha pod miestneho predstaveného. V záležitostiach týkajúcich sa provincie, regiónu alebo celej Kongregácie, si zachováva príslušnosť a práva vo vlastnej provincii alebo regióně. Avšak v každej chvíli si môže podať žiadosť o stále členstvo v novej provincii alebo regióně.

[124]

Provinciálne alebo regionálne kapituly formulujú štatúty pre svoje komunity. Záväznú sú vtedy, keď generálny predstavený, so súhlasom svojej rady, potvrdí, že nie sú

v rozpore s Konštitúciami a ich duchom, a keď ich ohlási provinciálny alebo regionálny predstavený.

[125]

Každý región zvolí dvoch poradcov, ktorí budú slúžiť pomocou regionálnemu predstavenému, podľa vzoru provinciálnych poradcov.

[126]

Provinciálnym alebo regionálnym predstaveným sa môže stať kňaz po uplynutí desiatich rokov od zloženia večných sľubov a po ukončení 30. roku života. Jeho funkčné obdobie trvá tri roky. Môže byť na tento úrad zvolený znova, ale nie na dlhšie, než tri po sebe nasledujúce funkčné obdobia. Spôsob voľby bude určený provinciálnymi alebo regionálnymi štatútami. Novozvolený predstavený prevezme úrad vo vyznačenom čase, keď generálny predstavený, so súhlasom svojej rady, jeho zvolenie potvrdí. Pred začatím funkčného obdobia predstavený provincie alebo regiónu zloží vyznanie viery pred generálnym predstaveným, alebo jeho delegátom.

[127]

Provinciálny predstavený, po vypočutí svojej rady, môže:

- a) prijať a vylúčiť kandidátov pred noviciátom, ako aj vylúčiť novicov;
- b) dovoliť prerušiť absolvovanie noviciátu;
- c) predĺžiť čas noviciátu, nie však na dlhšie než pol roka;
- d) z oprávnených príčin môže dovoliť urýchlenie prvej profesie, ale nie viac než o 15 dní a večné sľuby, no nie viac než o tri mesiace;
- e) dovoliť zložiť prvé sľuby mimo noviciátu;
- f) pripustiť kandidátov k lektorátu a akolytátu;
- g) udeľovať schválenia na publikácie;
- h) vyznačiť alebo menovať riadnych spovedníkov pre formačné domy po konzultácii s členmi komunity. Avšak členovia nemajú povinnosť sa u nich spovedať.

Vyššie uvedené oprávnenia môže generálny predstavený delegovať regionálnemu predstavenému, ktorý ich môže využívať po vypočutí svojej rady.

[128]

Provinciálny a regionálny predstavený bude pravidelne informovať generálneho predstaveného o dôležitejších rozhodnutiach a činnostiach v provincii alebo regióne.

[129]

Úradné vizitácie sú uskutočňované každoročne v každom dome provincie alebo regiónu provinciálnym alebo regionálnym predstaveným, alebo jedným z jeho poradcov. Cieľ a predmet provinciálnej a regionálnej vizitácie je analogický ku generálnej vizitácii. Provinciálny alebo regionálny predstavený predloží správu z vizitácie členom domu, ktorý bol vizitovaný. Hlásenie o výsledkoch vizitácií pošle generálnemu predstavenému. Provinciálna alebo regionálna vizitácia nie je povinná v tom roku, na ktorý pripadá generálna.

Vizitácia domu na misiách môže byť vykonaná predstaviteľom provinciálneho predstaveného, ktorý nemusí byť jeho poradcom.

[130]

V starostlivosti o duchovný a hmotný rozvoj dobra provincie alebo regiónu provinciálny alebo regionálny predstavený je zaviazaný dodržiavať uznesenia provinciálnej alebo

regionálnej kapituly, provinciálne alebo regionálne štatúty, rozhodnutia a návrhy svojej rady. Provinciál alebo regionálny predstavený vezme do úvahy hlásenia provinciálnych alebo regionálnych komisií.

[131]

Provinciálny predstavený môže so súhlasom svojej rady:

- a) pripúšťať alebo nepripúšťať do noviciátu, k dočasným alebo večným sľubom, ako aj k vysviacke, vrátane s vystavením prepúšťacej listiny k diakonátu a presbyterátu;
- b) zakladať domy v krajine, v ktorej sa nachádza provinciálny dom, s písomným súhlasom ordinára miesta;
- c) menovať a zmieňať personálne zloženie pôsobísk, v súlade s uzneseniami provinciálnych štatútov;
- d) vymenovať za farárov a administrátorov farností a navrhovať ich ordinárovi miesta;
- e) dovoliť mimoriadne administratívne úkony, ktoré sa týkajú časných majetkov v medziach určených Všeobecným direktóriom vzťahujúcim sa na časné dobrá s podmienkou, že sa netýkajú scudzenia zarezervovaných predmetov (por. Kánon 638,3), ani scudzenia, ktorého výška sumy prekračuje medze určené Svätou stolicou pre príslušnú krajinu;
- f) prosiť generálneho predstaveného a jeho radu o vylúčenie členov;
- g) odovzdať do provinciálneho a generálneho archívu podrobnosti týkajúce sa rehoľníka automaticky vylúčeného v súlade s právom Cirkvi;
- h) udeliť súhlas na pobyt mimo rehoľného domu Kongregácie na obdobie do jedného roku, pamätajúc na obmedzenia univerzálneho práva;
- i) konať vo všetkých iných prípadoch, v ktorých univerzálne alebo partikulárne právo vyžaduje súhlas jeho rady;
- j) postarať sa o disponovanie s majetkom domu, ktorý bol zrušený.

Vyššie uvedené oprávnenia môžu byť delegované generálnym predstaveným regionálnemu predstavenému, ktorý ich nemôže využívať bez súhlasu svojej rady.

[132]

Provinciálny predstavený bude prítomný na všetkých stretnutiach rozšírenej generálnej rady. Z vážneho dôvodu môže určiť jedného zo svojich poradcov, aby ho na danej schôdzi zastúpil; ak ani to nie je možné, môže menovať iného predstaviteľa, ktorý sa má vyznať vo veci a mať oprávnenie konať v zastúpení provinciálneho predstaveného.

MIESTNE SPOLOČENSTVO

[133]

Sila našej Kongregácie je závislá od intenzity duchovného života a plodného apoštolátu každej miestnej komunity. Aj preto musia byť naše jednotlivé domy kresťanskými spoločenstvami plnými života, v ktorých sa prejavuje a vzrastá viera, nádej a láska každého rehoľníka. Viera sa prejavuje a vzrastá vtedy, keď zdieľame tie isté kresťanské hodnoty, keď spoločne celebrujeme Eucharistiu a spoločne sa modlíme. Nádej sa prejavuje a vzrastá vtedy, keď máme účasť vo vzájomných smútkoch a radoostiach, keď si dodávame odvahu a pomáhame si v dosiahnutí našich duchovných a apoštolských cieľov. Láska sa prejavuje a vzrastá vtedy, keď sa vzájomne snažíme preukázať si starostlivosť, súcit

a Kristovo odpustenie; keď úprimnou láskou k všetkým rehoľníkom, s ktorými nám pripadlo žiť v danom miestnom spoločenstve, chceme byť znakom bezhraničnej lásky Boha.

[134]

Vzorom každého kresťanského spoločenstva je sv. Trojica, v ktorej je Duch Svätý uzlom lásky medzi Otcom a Synom. To je ten istý Duch, ktorý urobil prvých kresťanov schopnými byť spoločenstvom, ktoré malo «jedno srdce a jednu dušu» (Sk 4,32). Miestne komunity musia svedčiť o prítomnosti Ducha Svätého ako zväzku lásky medzi rehoľníkmi. Táto láska bude prítomná, keď sa vzťahy medzi nami budú zakladať na otvorenosti, dôvere, porozumení a vzájomnej akceptácii. Vďaka moci Ducha Svätého sa môžeme stať viditeľným znakom spoločného života v láske založenej na evanjeliových zásadách. Pre iné kresťanské spoločenstvá, ktoré vzniknú vďaka nášmu apoštolskému úsiliu, náš život v komunite bude vzorom. A tie kresťanské spoločenstvá sa stanú vzorom pre iné spoločenstvá v miestnej Cirkvi.

[135]

Bohdan Jaňský založil našu Kongregáciu vo viere, že spoločnosť môže zmŕtvychvstať len v štruktúrach kresťanských spoločenstiev, ktoré budú žiť v láske pravdou zjavenou skrze Ježiša. Realizácia jeho vízií nás vyzýva na zakladanie životaschopných a viditeľných miestnych komunít, čo je podstatným elementom poslania Kongregácie. Taký pohľad na jej poslanie pomôže rehoľníkovi pochopiť, že čas a energia, ktorú obetuje na to, aby sa naše vlastné domy stali plnou životu kresťanskou komunitou, nie je na škodu pre apoštolát, práve naopak, je jeho podstatným prejavom.

[136]

Každý dom bude realizovať svoj duchovný program a apoštolské poslanie na základe miestnych rozhodnutí, ale vždy v súlade s duchom Kongregácie a predpismi našich Konštitúcií a provinciálnych či regionálnych štatútov. To vyžaduje vedenie zo strany miestneho predstaveného, dokonca aj vtedy, keď sa zdôrazňuje zachovanie ducha kolegiality.

[137]

Stretnutia miestneho spoločenstva boli dôležitým elementom v živote veriacich, ktorých zhromaždil Bohdan Jaňský. Počas miestnych schôdzí rehoľníci zhodnocujú svoj život a poslanie v svetle evanjelia, charizmy Kongregácie a znakov času. Musia si viac vzájomne pomáhať, povzbudzovať sa, navzájom sa doceniť a zároveň sa vyzývať k obráteniu vernejšou odpoveďou na Ježišom hlásané hodnoty. Keď si teda tak dôverujeme, že pravdu vravíme v láske, vtedy napätia vznikajúce v situáciach každodenného života môžu byť – skrze skúsenosť zmierenia – zmenšené alebo vyeliminované.

[138]

Každý dom si má stanoviť svoj poriadok, v ktorom bude určený čas na modlitbu, stravovanie, odpočinok, celebráciu a mlčanie. Dodržiavanie tohto poriadku nemá byť bezohľadné, ale má byť charakterizované atmosférou pokoja, tak aby sa zachovala rovnováha medzi potrebami spoločenského života a oprávnenými osobnými potrebami.

[139]

Pohostinnosť je pre nás významnou hodnotou a príležitosťou dať svedectvo kresťanského spoločenstva. Pohostinnosť je treba prejavovať v duchu srdečnosti a zároveň

rozumnosti a citlivosti na potreby rehoľníkov, aby sa zachovalo primerané ticho a samota, zachovávajúc miesta prísne vyhradené pre rehoľníkov.

[140]

Chorí a starší vekom majú zvláštne právo na našu osobnú a spoločenskú starostlivosť. Chorí sú pre nás výzvou k bratskej službe v komunite. Starším sa patrí vždy prejavovať vďačnosť a úctu a zároveň patričnú starostlivosť v ich bydliskách.

[141]

Zriadené rehoľné domy so svojimi členmi tvoria právne jednotky v Kongregácii. Nový rehoľný dom môže byť zriadený, ak má aspoň troch členov. V prípade potreby môže vyšší predstavený, so súhlasom svojej rady, spojiť členov niekoľkých rezidencií do jedného rehoľného domu.

[142]

Každý rehoľný dom patrí do provincie alebo regiónu. Kvôli ľahšej administrácii môžu byť niektoré domy pod bezprostrednou správou generálneho predstaveného.

[143]

Miestnym predstaveným sa môže stať kňaz našej Kongregácie po piatich rokoch od večných sľubov. Obdobie úradovania miestneho predstaveného v tom istom dome by nemalo prekračovať dve funkčné obdobia (šesť rokov). Generálny predstavený má právo schváliť, so súhlasom svojej rady, tretie trojročné obdobie. Po uplynutí tretieho funkčného obdobia podmienkou menovania na úrad predstaveného, tiež v inom dome, je aspoň ročná prestávka. Vyšší a regionálny predstavený nemôže byť miestnym predstaveným bezprostredne po skončení jeho úradovania, ale tiež musí byť zachovaná ročná prestávka. Provinciálne a regionálne štatúty ustália, akým spôsobom sa členovia domu zúčastňujú na určovaní predstaveného. Ak je to voľba členmi domu, je nutné potvrdenie vyššieho predstaveného so súhlasom jeho rady; ak nominácia, mala by sa predtým uskutočniť konzultácia s členmi toho domu.

Vyšší predstavený, so súhlasom svojej rady, môže odvolať alebo preložiť miestneho predstaveného na iné stanovisko, z ohľadu na dobro Kongregácie, dobro samého predstaveného, alebo keď zanedbáva vykonávanie povinností svojho úradu.

[144]

Zákonne zriadené domy si majú zvoliť dvoch spomedzi svojich členov, aby slúžili ako domoví poradcovia. Prvý zvolený poradca je zástupcom predstaveného a zastupuje ho počas jeho neprítomnosti. Domoví poradcovia slúžia domu a predstavenému zhodne s predpismi provinciálnych či regionálnych štatútov. Zvolených poradcov potvrdzuje v úrade vyšší predstavený so súhlasom svojej rady.

[145]

Rehoľník má bývať v nejakom rehoľnom dome Kongregácie, v ktorom by sa mohol zúčastňovať na spoločných modlitbách a mal účasť v živote miestnej komunity. Ak nie je možné bývať v rehoľnom dome, má byť pričlenený k nejakému inému domu Kongregácie. Vtedy podlieha miestnemu predstavenému toho domu v záležitostiach patriacich k rehoľnému životu.

FORMÁCIA

ZÁSADY FORMÁCIE

[146]

Naša Kongregácia túži, aby sa rehoľná formácia jej členov uskutočňovala zhodne s pokynmi Cirkvi. V smerniciach Cirkvi je obsiahnutá veľká starostlivosť o patričný ľudský, duchovný, vedecký, pastoračný a odborný rozvoj rehoľníkov. Tieto smernice kladú veľký dôraz na zachovanie ducha zakladateľov a lepšie chápanie charizmy a poslania Kongregácie.

[147]

Proces formácie sa začína od individuálnej odpovedi na Kristovo povolanie k osobnému nasledovaniu jeho života v čistote, chudobe a poslušnosti životom v našej Kongregácii. Ako Samuel, keď začul po prvý raz Pánovo volanie, nevedel, kto sa mu prihovára a čo od neho žiada, tak aj každý, kto začína rehoľný život, potrebuje pomoc, aby mohol pochopiť povahu, dôstojnosť a dôležitosť svojho povolania. Pretože skutočnosť tohto povolania je základ formácie, formátori musia v mene Kongregácie rozpoznávať a potvrdzovať jeho prítomnosť. Dobrá vôľa kandidáta nestačí. Kongregácia verí, že Kristove slová určené skrze krst všetkým kresťanom: «Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás» (Jn 15, 16), sú rovnako pravdivé aj vzhľadom rehoľného povolania v Kongregácii.

[148]

Každé Kristovo povolanie je predovšetkým pozvaním k osobnej svätosti. K dôvernej osobnej jednote s Bohom v troch Osobách sa pričiňuje rehoľná profesia. To ona na základe sviatosti sv. krstu robí bratov schopnými zúčastniť sa na Kristovom sebazničení³¹ a na jeho život životom v Duchu Svätom³². Teda formácia formuje rehoľníka predovšetkým k hlbšej účasti vo Veľkonočnom tajomstve, vďaka ktorému vedený Duchom Svätým umiera sebe samému, aby žil s Kristom v Bohu.

[149]

Rehoľná profesia sa vykonáva v Cirkvi a skrze Cirkev. Rehoľník sa zaväzuje vziať na seba zvláštnym spôsobom misiu Cirkvi a obetovať svoj život jej službe. Naša formácia je teda ekleziálna, to znamená, že smeruje k tomu, aby si bol rehoľník vedomý svojej účasti na poslaní Cirkvi a tak rozvíjal svoje talenty, aby bol spôsobilý viesť apoštolát a šíriť Božie kráľovstvo. Rehoľník chápe, že apoštolská činnosť zakorenená v kontemplácii a s ňou zjednotená, patrí k podstate rehoľného života. Je to svätá služba a dielo lásky zverené nám Cirkvou, aby sme ich ďalej vykonávali v jej mene.

³¹ «... ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka» (Flp 2,7).

³² «A keď vo vás prebýva Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, potom ten, čo vzkriesil z mŕtvych Krista, oživí aj vaše smrteľné telá skrze svojho Ducha, ktorý prebýva vo vás. A tak, bratia, sme dlžníkmi, ale nie telu, aby sme museli žiť podľa tela. Lebo ak budete žiť podľa tela, zomriete. Ale ak Duchom umŕtvujete skutky tela, budete žiť» (Rim 8,11-13).

[150]

V rehoľnej formácii – ako to je v tradícii Kongregácie – bude Mária ukazovaná ako vzor. Ona je dokonalá nasledovníčka Ježiša a vzorom pre všetkých, ktorí sú povolání, aby boli jeho učeníkmi. Jej viera ju uspôsobila prijať dar Božej lásky a viery, že všetky prísľuby jej dané sa splnia³³. Vďaka nádeji sa mohla spoliehať na moc Ducha Svätého, ktorý v nej uformoval Ježiša. Láska ju urobila schopnou na sebazapieranie a radostnú službu. Vďaka poslušnosti dokázala spolupracovať s celým plánom, aký mal s ňou Boh. Napokon, pokora ju priviedla k prijatiu svojho poníženia, hoci zároveň uznávala a hlásala veľkosť diel, ktoré v nej a skrze ňu vykonal Boh. Naši rehoľníci sa stanú viac vernými učeníkmi Ježiša, ak budú nasledovať Máriu, spoliehať sa na ňu a skrze ňu sa budú uberať ku Kristovi.

[151]

Modlitba má byť v centre rehoľnej formácie. Rehoľníci majú byť uvedení nielen do rôznych foriem modlitby, ale tiež, v čase vyznačenom na každodennú modlitbu, majú hlboko prežívať Boha v ich živote. Modlitba má byť stála a vytrvalá, aby ich dušpastierske aktivity, štúdium a celá činnosť vyplývala z rozmodleného srdca, zjednoteného s Bohom, našim nebeským Otcem.

[152]

Keďže sa modlitba a duchovný rast uskutočňujú predovšetkým hlboko v srdci, je podstatne dôležitou vecou, aby každý vo formácii hľadal a mohol nájsť patričné a kompetentné duchovné vedenie. Je odlišné od toho, ktoré sa dostáva navonok od vychovávateľov alebo od spovedníkov. Pri voľbe spovedníka sa nemôže nikoho nútiť, každý má v tom úplnú slobodu.

[153]

Je dôležité, aby sa v integrálnej a zrelej formácii rehoľníka rozvíjali zároveň všetky jeho vlastnosti a talenty: t.j. fyzické, citové, intelektuálne, duchovné a spoločenské.

[154]

K plnému rozvoju a zrealizovaniu všetkých možností svojho povolania rehoľník potrebuje žižlivé prostredie. Kongregácia sa snaží vytvoriť atmosféru slobody spojenú so správne chápanou osobnou zodpovednosťou. Mladý rehoľník má dostať slobodu v realizácii vlastných iniciatív a tvorivosti, ako aj v rozvíjaní svojich talentov; má byť tiež pobádaný k užívaniu tejto slobody pre dobro komunity, v ktorej žije. V praktizovaní slobody má najväčší význam dôvera, dialóg a vzájomné porozumenie. S rozvojom rehoľníka také zodpovedné užívanie slobody posilní hodnotu poslušnosti a premení vonkajšiu podriadenosť vrchnosti na zdravé chápanie spoluzodpovednosti za prácu Kongregácie a jej dobro. Užívanie tejto slobody a zodpovednosti sa má uplatňovať postupne, primerane k veku a zrelosti jednotlivých rehoľníkov.

[155]

Medzi podriadenými a predstavenými nech je jednota srdca a mysle. To zjednotenie vyplýva zo spoločnej zodpovednosti za terajšie a budúce dobro Kongregácie. Táto jednota podporuje prax bratského napomenutia a vylučuje strach a ľudské ohľady, ktoré bránia rehoľníkovi deliť sa so svojím bratom, alebo aj – ak je taká potreba – s patričnou vrchnosťou starosťou o vážne chyby niektorého zo spolubratov.

³³ «A blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán» (Lk 1,45).

[156]

Najväčšie pokroky v osobnom rozvoji rehoľníka sa dejú vtedy, keď medzi všetkými členmi panuje dôvera a úcta. Táto dôvera a úcta sú podporované povzbudením a úprimnou akceptáciou a vyplývajú z pravdy a lásky. Láska vyplývajúca z pravdy sa musí stať dominantnou silou v celom procese výchovy³⁴.

[157]

Rozvoj človeka prechádza istými etapami a Božia milosť zohľadňuje ľudskú prirodzenosť. Preto má formácia brat' ohľad, tak pri teoretickej náuke o plnosti kresťanského a rehoľného života, ako aj pri jeho praktizovaní, na postupný a patričný rozvoj. To isté treba zohľadniť pri formovaní silných presvedčení, vedúcich k zreлым rozhodnutiam a úplnému obetovaniu sa. Pre bohoslovcov sa táto formácia uskutoční v prednoviciátnom, noviciátnom a seminárnom prostredí. Pre bratov spolupracovníkov v prednoviciátnom období, noviciáte a junioráte. Povahu a čas trvania základnej formácie určia Konštitúcie a provinciálne a regionálne štatúty. Ďalšia stála formácia sa má uskutočňovať v jednotlivých rehoľných domoch.

FORMÁCIA V NOVICIÁTE

[158]

Hoci kandidát spoznáva isté aspekty nášho rehoľného života v prednoviciátnom programe, jednako formálne uvedenie do rehoľného života sa začína v noviciáte. Pod vedením magistra novicov sa oboznamuje s evanjelióvymi radami a ich praktizovaním, spoznáva charizmu a poslanie Kongregácie, jej dejiny a život. Rozpoznáva, či je povoláný Bohom do rehoľného života a konkrétne do našej Kongregácie. Aj predstavení musia zistiť, či má novic pravdivé povolanie.

[159]

Noviciát je čas, v ktorom sa novic pripravuje na prehlbenie svojho záväzku voči Zmŕtvychvstalému Kristovi zložením rehoľných sľubov v Kongregácii zmŕtvychvstania Pána. Tá príprava vyžaduje vzrast sebavedomia a sebaakceptácie. Je tiež dôležité, aby novic postupne vzrastal vo vedomí požiadaviek Božieho povolania, tak aby – podľa Ježišovho príkladu – mohol aj on vždy plniť to, čo sa páči Otcovi³⁵.

POSTNOVICIÁTNA FORMÁCIA

[160]

Cieľom postnoviciátnej formácie je osobný rozvoj celého človeka, aby mohol rásť v kresťanskej zrelosti uvedením si svojej hriechnosti a milosrdnej lásky Boha, aby mohol prehlbovať svoje, zo sľubov vyplývajúce, zasvätenie sa Zmŕtvychvstalému Ježišovi, aby prispôbil svoj život spoločenstvu s cieľom umocniť ho, aby rozvíjal svoje schopnosti a talenty v apoštolskej práci v Kongregácii.

[161]

Duchovná formácia je kontinuáciou smerov vytýčených v noviciáte. Je teda prehlbením uvedomovania si životných zásad a prác zakladateľov, vzrastaním v jednote

³⁴ «Milujte sa navzájom bratskou láskou, predbiehajte sa vzájomne v úctivosti» (Rim 12,10).

³⁵ «A ten, ktorý ma poslal, je so mnou. Nenechal ma samého, lebo ja vždy robím, čo sa páči jemu» (Jn 8,29).

so Zmŕtvychvstalým Kristom skrze modlitbu, praktizovaním bratskej lásky v spoločnom živote a v jeho jednoduchosti, ako aj zväčšením sebakontroly opretej o evanjelium a odzrkadľujúcej Kristovu smrť a zmŕtvychvstanie.

[162]

Formácia má smerovať k stálemu osvojovaniu si tajomstiev viery a schopnosti predkladať ich primerane ku kultúre a času.

[163]

Apoštolské zaangažovanie je integrálnou súčasťou výchovného programu. Výber apoštolských činností má urobiť rehoľníka schopným prežívať zároveň radosti, ako aj ťažkosti vyplývajúce z hlásania Božieho kráľovstva skrze obnovu spoločnosti.

PRÍPRAVA NA SLUŽBU KŇAZOV A TRVALÝCH DIAKONOV

[164]

Kňaz a trvalý diakon potrebujú odbornú prípravu v mnohých oblastiach, medzi iným vo filozofii, teológii a poradenstve. Majú byť vzdelanými ľuďmi, ktorých vedomosti sú presiaknuté kresťanskými hodnotami, zjednotenými s ich životom.

PRÍPRAVA NA SLUŽBU BRATA SPOLUPRACOVNÍKA

[165]

Služba brata spolupracovníka zahŕňa všetky oblasti apoštolskej práce Kongregácie, okrem tých, ktoré prísne vyžadujú vysviacku. Špecifická rola brata spolupracovníka v apoštolskej práci bude určená potrebami Kongregácie, schopnosťami brata a jeho záujmami. Brat má dostať primeranú kvalifikáciu vo svojom odbore, aby mohol sám doceniť svoje schopnosti a možnosti využitia ich v apoštoláte Kongregácie, v ktorom je angažovaný.

VEDÚCI FORMÁCIE

[166]

Tí, ktorí sú zodpovední za formáciu (magistri novicov, rektori bohoslovcov, rektori bratov spolupracovníkov, špirituáli a ich spolupracovníci) majú byť zrelými rehoľníkmi. Majú byť primerane pripravení na tieto úlohy, ako aj preniknutí duchom Cirkvi a charizmou našej Kongregácie. Majú poznať a zachovávať cirkevné zákony a dekréty týkajúce sa prijímania kandidátov do noviciátu a pripúšťania k sľubom a vysviacke. Za účelom prípravy programu formácie, použitia ho v praxi a zdokonalenia, je nutná spolupráca vedúcich formácie na rôznych úrovniach. Všetci sú zodpovední bezprostredne pred provinciálnym alebo regionálnym predstaveným, ktorému na jeho prosbu posielajú hlásenia.

[167]

Vedúci formácie sa majú snažiť vážiť si ľudskú dôstojnosť a zvlášť Božie povolanie osôb zverených do ich opatery. V riadení rastu a rozvoja danej osoby, nech vedúci formácie zohľadnia jej prirodzené a nadprirodzené danosti, zároveň záujmy, ako aj sklony, aby každý spolu so špeciálnymi talentami danými mu od Boha, mohol vložiť čo najväčší

vklad do diela a rozvoja Kongregácie. Vedúci formácie budú podávať provinciálnym alebo regionálnym predstaveným informácie o zvláštnych zdatnostiach a záujmoch zverencov; tieto informácie majú mať vplyv na vyznačenie im druhu práce, nakoľko sa to samozrejme zhoduje s apoštolátom a potrebami Kongregácie. Ide o to, aby sa vytvorila atmosféra radosti, v ktorej by každý mohol pracovať a plniť svoju rolu v pláne spásy; «na dielo služby, na budovanie Kristovho tela» (Ef 4,12).

[168]

Stála komisia formácie bude pomáhať provinciálnym a regionálnym vrchnostiam a slúžiť vedúcim formácie pri plnení ich úlohy.

[169]

Každý člen Kongregácie má zverenú dôležitú úlohu a zodpovednosť za podporovanie a rozvoj Kongregácie. Referent pre povolania riadi toto úsilie a oživuje ho. Ak má vyznačené nejaké iné povinnosti, nech sú rozvrhnuté tak, aby neboli prekážkou vo vykonávaní tejto vážnej práce. Kongregácia má právo dávať o sebe informácie za účelom budenia povolání a vyhľadávania kandidátov.

TRVALÁ FORMÁCIA

[170]

Kongregácia je zodpovedná za umožnenie svojim členom trvalej formácie po zakončení formálneho formačného obdobia. Potreba tejto formácie vyplýva zo zložitosti a rastúcich požiadaviek súčasnej služby. Aby si poradili s týmito požiadavkami, rehoľníci sú zaviazaní k stálej starostlivosti o vlastný duchovný a odborný rozvoj: skrze duchovné vedenie, osobnú lektúru a štúdium, účasťou na kurzoch, diskusných stretnutiach a príležitostných programoch. Vrúčne sa odporúča, aby sa rehoľníci, ktorí sú odborne vzdelaní v niektorej oblasti užitočnej pre všetkých, delili so svojimi výsledkami s inými členmi Kongregácie.

KANDIDÁTI, NOVICI A PROFESI

[171]

Kandidát – než bude pripustený do noviciátu – prejde cez orientačné obdobie. Bolo by dobre, ak by sa to uskutočnilo mimo domu noviciátu.

[172]

Skôr, než bude akýkoľvek kandidát pripustený do noviciátu, má byť pozorne ohodnotený skúšobnou komisiou, aby bolo možné vytvoriť si úsudok o jeho fyzických, morálnych a intelektuálnych kvalifikáciach. Odporúča sa, aby sa pri posudzovaní prirodzenej a emocionálnej zrelosti využívali služby rozvážneho a kvalifikovaného psychológa. Hlásenie skúšobnej komisie týkajúce sa spôsobilosti kandidáta sa pošle vyššiemu predstavenému, ktorý, so súhlasom svojej rady, prijíma kandidáta do noviciátu, alebo ho prepúšťa, podľa noriem univerzálneho práva.

[173]

Členmi skúšobnej komisie môžu byť rehoľníci, ktorí sú po večných sľuboch a majú zodpovedajúcu kvalifikáciu. Menuje ich vyšší predstavený a jeho rada na tri roky, ale

môžu byť ďalej potvrdzovaní. Jeden z členov komisie, menovaný za delegáta vyššieho predstaveného, je predsedom skúšobnej komisie.

[174]

Aby bol noviciát platný, musí trvať 12 mesiacov strávených v samom noviciátnom spoločenstve. Vyšší predstavený môže dovoliť skupine novicov, aby žili v inom dome spoločenstva, ktorý on sám vyznačí a určí čas pobytu.

Aby sa doplnila formácia novicov, provinciálne/regionálne štatúty môžu – ako dodatok k času, ktorý sa spomína vyššie – vynačiť jedno alebo viac období predurčených na apoštolskú prax mimo noviciátu, v súlade s miestnymi potrebami. Ale jednako, noviciát nemôže byť predĺžený na viac ako dva roky.

Pri zachovaní hore uvedeného – viac než trojmesačná neprítomnosť v noviciáte, buď súvislá, alebo prerušovaná, ho robí neplatným. Neprítomnosť dlhšia ako 15 dní musí byť doplnená.

[175]

Rehoľným rúchom kňazov Kongregácie je cirkevný odev zhodný s požiadavkami univerzálneho práva a tiež miestnymi zvykmi, v súlade s predpismi práva. Rúcho bratov, diakonov a seminaristov je adaptáciou cirkevného odevu zhodne so schválenou provinciálnou/regionálnou praxou.

[176]

Program dňa noviciátu, duchovné cvičenia, vyučovanie, apoštolské práce, ktoré sa majú uskutočňovať a iné činnosti týkajúce sa noviciátu, určuje magister novicov po dohode s komisiou formácie, zhodne s provinciálnymi alebo regionálnymi štatútami.

[177]

Novicom prisluhujú všetky privilégia a duchovné milosti priznané našej Kongregácii. Ak niekto zomrie ako novic, má právo na tie isté modlitby, čo bratia po sľuboch. Novici nebudú navrhovaní na vysviacku počas noviciátu.

[178]

Novici si nielen zachovávajú právo vlastníctva, ale aj právo spravovať ho, používať ho a využívať príjmy, no takým spôsobom, aby nemohli ničím disponovať bez dohody s magistrom novicov. Okrem toho musí magister novicov bdieť, aby sa neporušoval duch chudoby. Ak by sa počas noviciátu chcel novic nejakým spôsobom zriecť svojich dobier alebo vlastníctva, alebo ich zaťažit', takéto zrieknutie sa alebo zaťaženie je nielen nehodné, ale zo samého práva neplatné.

[179]

Pred zložením sľubov musia novici predložiť vyššiemu predstavenému písomnú prosbu, v ktorej výrazne osvedčia fakt svojho povolania do rehoľného života. Túto prosbu je treba uchovávať v archíve Kongregácie. Dva mesiace pred skončením noviciátu sa delegát vyššieho predstaveného dôkladne uistí o úmysloch novica. Má žiadať dôverné informácie, vzťahujúce sa na záležitosti majúce význam pri pripúšťaní novicov k sľubom, od magistra novicov, od samotných novicov a tiež od rehoľníkov prebývajúcich v dome noviciátu. Následne zhromaždí všetkých miestnych rehoľníkov po večných sľuboch, s výnimkou tých, ktorí budú potom hlasovať v rade, aby tajným hlasovaním potvrdili, či má byť novic pripustený k sľubom. Nato delegát napíše hlásenie toho všetkého, čo sa urobilo a potvrdilo a podpíše ju, zachovávajúc prísnu diskretnosť, keďže ide o materiál, ktorý dostal dôverne. Tento istý postup treba zachovať pri pripúšťaní k večným sľubom.

[180]

Navhovanie kandidátov k sľubom, k službe lektorátu a akolytátu, ako aj k vysviacke, prináleží patričným vedúcim formácie.

[181]

Pred pripustením k prvým a večným sľubom, kde ide o posudok a vyšetrenia, skúšobná komisia zachováva ten istý postup ako pri pripúšťaní do noviciátu. Vyšší predstavený, so súhlasom svojej rady, pripúšťa alebo nepripúšťa k zloženiu sľubov.

[182]

Rehoľníci pred prvou profesiou majú postúpiť, komu budú chcieť, správu svojich majetkov a slobodne zariadiť nakladanie s ním a využívanie príjmov. Najneskôr pred zložením večnej profesie napíšu testament, platný aj pred svetským právom. Pred zložením sľubov si musia všetci vykonať duchovné cvičenia aspoň počas piatich plných dní.

[183]

Dva mesiace pred uplynutím prvého roku sľubov rehoľník napíše formálnu prosbu k vyššiemu predstavenému, aby mohol obnoviť sľuby na druhý rok. Obdobie dočasných sľubov bude trvať nie kratšie než tri roky a nie dlhšie než šesť rokov, rátajúc čas bez prerušenia. Po tomto období sa skladajú večné sľuby. V prípade bohoslovcov sa vyžaduje, aby boli večné sľuby zložené pred prijatím vysviacky.

[184]

Zároveň dočasné, ako aj večné sľuby sa skladá počas sv. omše v prítomnosti spolubratov, podľa nasledujúcej formuly:

Ja, M.M., pred tvárou Všemohúceho Boha, preblahoslavenej Panny Márie a všetkých Pánových svätých, ako aj pred Tebou otec (generál, provinciál, delegát) sľubujem Bohu (na jeden rok, alebo: navždy) čistotu, chudobu a poslušnosť v tejto Kongregácii zmŕtvychvstania nášho Pána Ježiša Krista podľa jej Konštitúcií. Nech mi Boh pomôže splniť tento záväzok čo najvernejšie.

Vyšší predstavený alebo jeho delegát predsedá sv. omši a prijíma sľuby. Ak sľuby skladá kňaz, patrí sa, aby sa na tejto ceremónii zúčastnil ako koncelebrant.

[185]

Dokument sľubov – napísaný a podpísaný rehoľníkom, ktorý ich skladal a potvrdný vyšším predstaveným alebo jeho delegátom a dvomi inými svedkami – bude uchovávaný v aktách Kongregácie.

[186]

Procedúra, ktorá sa týka prestupu z inej rehoľnej spoločnosti do našej Kongregácie, je ustanovená Kánonickým právom s dodatkom nasledujúcich podrobných predpisov:

- a) celkový čas trvania skúšky člena, ktorý zložil dočasné sľuby v inom rehoľnom spoločenstve a prestúpil do našej Kongregácie, nemá prekračovať 9 rokov; jedine pre získanie istoty sa požaduje, aby doba skúšky v našej Kongregácii trvala 4 roky vrátane s noviciátom;
- b) doba trvania skúšky člena, ktorý zložil večné sľuby v inom rehoľnom spoločenstve, má trvať tri roky vrátane s noviciátom.

[187]

Čo sa týka odchodu, či prepustenia, treba používať normy univerzálneho práva. Aby bol prepustený rehoľník po dočasných, či večných sľuboch, je potrebné, zhodne s Kánonom 699, kolegiálne hlasovanie generálneho predstaveného a jeho rady.

[188]

Ak bude rehoľník prepustený z Kongregácie, alebo ju opustí z vlastnej vôle, nemôže čokoľvek žiadať za vykonávanú prácu.

APOŠTOLSKÝ ŽIVOT

ZÁSADY

[189]

Kongregácia je zasvätená Veľkonočnému tajomstvu Pána. Ide jej teda o to, aby novým životom a nádejou obsiahnutou v tomto tajomstve, žila v každej oblasti apoštolského života, až k dosiahnutiu vlastného zmŕtvychvstania rehoľníkov a zmŕtvychvstania spoločnosti. Táto apoštolská činnosť má ma zreteli požiadavky zmieňajúceho sa sveta, potreby súčasnej Cirkvi a nášho života v spoločenstve.

[190]

Kongregácia sa považuje za povolanú do všetkých tých foriem služby, v ktorých sa dá realizovať charizma Zakladateľa a jeho učňov: oživovať nádej opretú na bezpodmienečnej láske Boha a pracovať na osobnom a spoločenskom zmŕtvychvstaní. Jednako je potrebné, aby aj spôsob realizácie tohto poslania bol zhodný s jej tradíciou. Z tohto dôvodu uznáva za vlastné tie formy služby, v ktorých rehoľníci, ako vzor kresťanského spoločenstva, tiež budú môcť budovať spoločenstvá, spolupracovať s laikmi a pritom zachovávať a prehĺbovať svoj medzinárodný charakter.

Príklad takýchto foriem služby, ktoré mali a naďalej majú pre nás veľký význam, je apoštolát výchovy a farský apoštolát. Aj v ich prípade je jednak podstatné, aby boli realizované zhodne s charizmou Zakladateľa a spôsobom zodpovedajúcim našej tradícii.

[191]

Apoštolát znamená pre resurekcionistu povolanie Kristom k vedeniu apoštolského života, spojeného s hlbokou a trvalou vierou; «bez viery je totiž nemožné páčiť sa Bohu» (Hebr 11,6). Táto viera je nutnou podmienkou účinnej apoštolskej činnosti. Rehoľníci prosia o túto vieru spolu s Apoštolmi: «Daj nám väčšiu vieru» (Lk 17,5). Táto viera bude prenikať celý život rehoľníka a mobilizovať jeho úsilie v apoštolskej práci.

[192]

V návale apoštolských činností bude resurekcionista zachovávať jednotu v svojej práci a spiritualite. Kristus žije a koná v ňom a on skrze svoju službu vzrastá v Kristovi. Kristovou láskou miluje ľudí a stará sa o ich duchovné dobro. Túžba získať každého človeka pre Krista má vždy oživovať jeho apoštolstvo. Tá túžba ho pripravuje a robí schopným prekonať všetky prekážky, a ak bude treba, dokonca obetovať svoj život za spásu ľudí. Celý jeho rehoľný život bude preplnený apoštolským duchom a jeho apoštolský život rehoľným duchom.

[193]

V tomto duchu sa každý resurekcionista dokáže úplne obetovať Kristovmu dielu a dosiahnuť duchovnosť patričnú pastierovi Božieho ľudu. Bude sa učiť zriekať sa svojho pohodlia, aby sa mohol podujat' na čoraz väčšiu námahu pri plnení svojich pastoračných povinností a realizácii nových dušpastierskych ideí z vnuknutia Ducha Svätého. Navyše bude uskutočňovať ducha Kongregácie, ktorý sa dožaduje, aby umieral sebe samému a zmŕtvychvstával spolu s Kristom, aby sa ten jeho nový život s Kristom stal dobrodením

pre Boží ľud. Nech slúži radostne, aby sa týmto spôsobom mohol prejaviť nový poriadok ustanovený Kristom³⁶.

[194]

Nech má každý člen Kongregácie na pamäti, že má povinnosť starostlivosti o povolania. Nech sa modlí, aby Pán žatvy «poslal robotníkov na svoju žatvu» (Mt 9,38). Nech tiež pamätá, že najmä bratskou láskou a radostným vyplňaním svojho apoštolátu prirahuje iných k účasti na svojom zasvätení.

[195]

Kongregácia sa usiluje vniesť ekumenického ducha do všetkých svojich apoštolátov. Chce sa starať o ľudí každého zmysľania, ale uniká kontaktov smerujúcich k zdanklivému zmiereniu, ako aj povrchnosti a nerozvážnej horlivosti. Jej činnosť musí byť v súlade s vierou, ktorú Katolícka cirkev vždy vyznávala. Je tiež dôležité, aby sa rehoľníci modlili za zjednotenie kresťanov, aby viedli dialóg týkajúci sa rozdielov, a zároveň spolupracovali na spoločných podujatiach. Týmto spôsobom rozšíria svoju lásku na všetkých a budú svedčiť o Kristovi.

[196]

Rehoľníci budú pomáhať laikom objavovať moc Ducha Svätého účinkujúceho vo sviatostiach uvádzania do kresťanského života a takto sa zapojiť do zodpovednosti za poslanie Cirkvi. Uznávajúc významnú rolu laikov v živote Cirkvi, budeme počúvať ich hlas s bratským záujmom a obracať pozornosť na ich túžby, stanoviská, skúsenosti a kompetenciu. Rehoľníci uznávajú, že laici majú zvláštne poslanie v službe Cirkvi, a preto im poskytnú slobodu v konaní a povzbudia k iniciatíve. Budú tiež hľadať príležitosti k náboženskému vzdelávaniu laikov a ich trvalej formácii.

[197]

Hoci sa apoštolské poujatia Kongregácie týkajú predovšetkým veriacich, jednak sú rehoľníci povinní zohľadňovať aj tých, ktorí sú mimo ovčince, a zvlášť tých, ktorí nepatria do žiadnej Cirkvi, cítia sa odstrčení od Cirkvi; akosi od nás očakávajú, aby sme s nimi delili radosťou a plodmi Kráľovstva nebeského.

[198]

Bratom pracujúcim medzi inými národnosťami sa horlivo odporúča, aby sa dobre naučili jazyk, spoznali kultúru a zvyky, zároveň tých medzi ktorými pracujú, ako aj kultúru vlastnej krajiny. Vďaka tomu budú môcť lepšie slúžiť Božiemu ľudu, účinnejšie svedčiť o Kristovi a zaistiť si plnšiu realizáciu vlastnej osobnosti.

[199]

Aby sa lepšie ocenili potreby času, každá provincia a každý región má sformulovať smernice pre vychovávateľskú a dušpastiersku prácu vo svetle Konštitúcií a v súlade s potrebami konkrétnej krajiny. Spôsob uvedenia ich do života sa ponecháva na úsudok jednotlivých provincií a regiónov.

³⁶ Nové nebo a nová zem (Ap 21,1-10).

APOŠTOLÁT VÝCHOVY

[200]

Zhodne s duchom zakladateľov, Kongregácia považuje svoju vychvátateľskú prácu za plodnú formu apoštolátu, a preto pod vedením Cirkvi usmerňuje svoju energiu do všetkých oblastí tejto práce, vrátane s riadením výchovných inštitútov na každej úrovni. Dušpastieri a vychovávateľa budú so sebou spolupracovať, aby dosiahli spoločný cieľ, akým je zmŕtvychvstanie spoločnosti.

[201]

Cieľom apoštolátu výchovy je plný rozvoj ľudskej osobnosti. Tento cieľ sa dosahuje formovaním mysle a vytváraním patričného úsudku, aby boli ľudia vedení k Bohu, ktorý je prameňom a cieľom každej múdrosti a vedy. Rehoľník musí ľuďom vstúpiť zmysel pre osobnú dôstojnosť, slobodu a poslanie, musí medzi nimi vytvárať spoločenstvo oživené duchom Zmŕtvychvstalého Ježiša. Vo vychovávateľskom apoštoláte sú rehoľníci zaviazaní zlučovať do jedného celku duchovné a intelektuálne hodnoty.

[202]

Rehoľníci sa budú snažiť pestovať úctu a lásku k pravde, ktorej prameňom je Kristus: «cesta, pravda a život» (Jn 14,6). Skrze ich učenie a vedecký výskum pobádajú iných, aby sa s pravdivou slobodou zapojili do aktívneho hľadania pravdy v slobode vedeckého výskumu, reflexiou o vlastnom živote a patričným, kritickým postojom k okoliťmu svetu.

[203]

Rehoľník sa bude usilovať vstúpiť iným zmysel pre osobnú dôstojnosť, slobodu a poslanie. Zmysel pre osobnú dôstojnosť vyplýva z faktu stvorenia, vykúpenia a povolania človeka k jednote s Bohom. Z uznania tejto, od Boha pochádzajúcej, dôstojnosti a slobody vyplýva zmysel pre poslanie, viditeľné v živote rehoľníka. Zmysel pre poslanie zasa vyzýva k odpovedi na potreby iných ľudí na každej spoločenskej úrovni, ako aj aktívne sa angažovať v živote svojej farnosti, svojej krajiny a celého sveta a takto sa pričiniť k zmŕtvychvstaniu spoločnosti. Vecou nesmierne dôležitou bude starostlivosť o prípravu špecialistov v každej oblasti. Medzi nimi zaujmú popredné miesta duchovní vodcovia, tak v oblasti rehoľného, ako aj kňazského života.

[204]

Nech sa rehoľníci usilujú vytvárať spoločenstvá viery, opísané v Skutkoch apoštolov³⁷ a spisoch Bohdana Jaňského, ktoré prajú praktizovaniu kresťanského života, kultu, priateľstva a vzájomnej akceptácii. Práve v takýchto spoločenstvách môžu ľudia prehĺbiť svoju úctu ku kresťanskej, kultúrnej a národnej tradícii, učiac sa zároveň prekračovať bariéry rozdielov vyplývajúcich z pôvodu, triednej predpojatosti, kultúry, či národnosti.

[205]

Rehoľníci sa pozerajú na svoje výchovné inštitúty ako na vhodné miesta, v ktorých sa rozvíja kresťanské spoločenstvo. V týchto inštitútoch sa budú snažiť vytvoriť atmosféru slobody a zodpovednosti, zachovávajúc súčasne disciplínu potrebnú na dosiahnutie ideálov kresťanského spoločenstva. Budú sa tiež snažiť, aby zachovali základnú a hlbokú úctu

³⁷ «Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách» (Sk 2,42).

k osobnosti a individualite, zároveň chovancov, ako aj vychovávateľov. Otvorenosť a prístupnosť pre žiakov a spolupracovníkov bude dôležitým strediskom budovania kresťanského spoločenstva.

[206]

Skúsenosť živého kresťanského spoločenstva v jednotlivých domoch nám umožní stvoriť podobné spoločenstvo vo výchovných inštitútoch Kongregácie. Život v komunite rehoľníkov učí, ako sa majú stať viac podobnými Kristovi a ako sa majú stať príkladom pravdivého kresťanského života pre našich spolupracovníkov a chovancov. Každý z nich má v tomto ohľade osobnú zodpovednosť, tak aby mohol povedať so sv. Pavlom: «Napodobňujte ma, ako aj ja napodobňujem Krista» (1 Kor 11,1).

[207]

Rehoľníci, ako vychovávateľa, uznávajú za svoju povinnosť, byť špecialistami vo svojom odbore. Snažia sa o trvalú formáciu zhodne s prianím Kongregácie, s vlastnými talentami a schopnosťami a dobrom tých, ktorí im boli zverení.

[208]

Rehoľníci sú tiež povinní snažiť sa o to, aby tí, s ktorými pracujú v apoštoláte výchovy, boli preniknutí výchovnými ideálmi a cieľmi našej Kongregácie.

[209]

Pracujúc v apoštoláte výchovy, budú rehoľníci spolupracovať s miestnou Cirkvou; sami sa zúčastňujú na jej živote, vedú chovancov k podobnej aktívnej účasti.

FARSKÝ APOŠTOLÁT

[210]

Kongregácia si myslí, že jednou z jej hlavných úloh je farské dušpastierstvo, keďže farnosť predstavuje základnú jednotku cirkevného spoločenstva. Rehoľníci pracujúci vo farskom dušpastierstve sa budú starať o to, aby sa farnosť stávala rodinou zjednotenou Kristovým duchom a láskou podľa vzoru prvej kresťanskej obce v Jeruzaleme, kde «množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu» (Sk 4,32).

[211]

Budovanie Cirkvi vo farnosti sa ukutočňuje predovšetkým skrze rodinu. Rodinu je teda treba obklopiť zvláštnou starostlivosťou, aby ako domáca cirkev našla opäť svoje patričné miesto v poslaní farnosti. Rodina bude realizovať toto apoštolské poslanie vzájomnou láskou, spoločnou modlitbou, praktizovaním milosrdenstva, spravodlivosti a lásky, službou všetkým ľuďom, a zvlášť tým, ktorí sa nachádzajú v núdzi.

[212]

Formovanie nového človeka je spoločným poslaním rodiny a Cirkvi. Preto bude zásadným motívom všetkých dušpastierskych iniciatív Kongregácie v jej farnostiach, pre dobro detí a mládeže, starostlivosť o nového človeka, zrodeného vo sviatosti krstu, ktorý je pre kresťana prvým zmŕtvychvstaním. Výchova detí a mládeže sa uskutočňuje katechizáciou, duchovnými cvičeniami, skrze liturgiu a iné formy dušpastierstva. Celá naša služba má byť preniknutá radosťou Veľkonočného tajomstva.

[213]

Ako človek pri betšatskom rybníku, ktorý tridsaťosem rokov trpel, nedostávajúc od nikoho pomoc, kým k nemu neprišiel Ježiš³⁸, tak chorí, osamotení a ľudia nachádzajúci sa v akejkoľvek núdzi, očakávajú od rehoľníkov zvláštnu starostlivosť a záujem. Program sviatostnej a sociálnej služby pre chorých a starých bude predstavovať integrálnu časť resurekcionistického farského apoštolátu. Zároveň je potrebné snažiť sa, aby si tí ľudia uvedomili, že ich utrpenia, spojené s utrpením Kristovým, majú pre Cirkev a pre nich samých hodnotu, pretože ich môžu priviesť k osobnej účasti na sláve vzkriesenia.

[214]

Farnosť je spoločenstvo, ktoré sa skladá z menších spoločenstiev, skrze ktoré jednotliví veriaci ľahšie realizujú svoju zodpovednosť za Cirkev. Z tohto dôvodu Kongregácia podporuje a odporúča prácu v rozličných spoločenstvách veriacich. Tieto spoločenstvá budú rozvíjať osobnosť, šíriť priateľstvo a spolupracovať vo farskom apoštoláte.

[215]

Stredisko a prameň pravdivého náboženského života medzi členmi farskej rodiny je liturgia, zvlášť Eucharistia. Slávením liturgie, Kristus, ktorý je vždy prítomný vo svojej Cirkvi, vzdáva Bohu dokonalú chválu a posväcuje ľudí. Pretože je to účinkovanie Krista, Najvyššieho kňaza a jeho tela Cirkvi, liturgia je svätou činnosťou, ktorá svojím pôsobením prevyšuje všetky iné činnosti. Preto sú rehoľníci povinní postarať sa o to, aby sa na nej veriaci zúčastňovali vedome, aktívne a plodne.

[216]

V liturgii konajú kňazi a diakoni v osobe Krista. Budú preto hlásať slovo Božie a nie svoje vlastné. Majú sa horlivo pripraviť na hlásanie Božieho slova a svoj život formovať podľa pravdy, ktorú hlásajú: «Hlásaj slovo, naliehaj vhod i nevhod, usvedčuj, karhaj a povzbudzuj so všetkou trpezlivosťou a múdrosťou» (2 Tim 4,2).

[217]

Farnosti budú pestovať úctu k Panne Márii, Matke Cirkvi. Zvestovanie začalo jej duchovné materstvo, ktoré bude trvať do chvíle, až sa Kristus uformuje vo všetkých údoch svojho tela, to jest v Cirkvi. V deň Turíc sa Mária spolu s učeníkmi modlila o zoslanie Ducha Svätého na Cirkev. V tomto zoslaní Ducha Svätého na Cirkev, na Kongregáciu a na ľudí, ktorým slúžime, spĺňa Mária ďalej svoju rolu. Ak má byť apoštolská činnosť Kongregácie plodná, jej pomoc a príhovor sú nenahraditeľné.

[218]

V spravovaní farností sú rehoľníci závislí od ordinára, zhodne s univerzálnym cirkevným právom. Tí, ktorí sú poslaní k spĺňaniu farských povinností, hoci ich prijímajú od biskupa, jednak ich budú vykonávať s celou úctou k charizme a tradícii vlastnej Kongregácie.

[219]

Administrácia farskými dobrami sa uskutočňuje zhodne s predpismi cirkevného práva pod vedením farára. Miestny predstavený riadi záležitosti domu, jednako povinnosti farára a predstaveného môže spĺňať tá istá osoba.

³⁸ Por. Jn 5,1-9.

MISIJNÝ APOŠTOLÁT

[220]

Hoci Kongregácia nie je misijný inštitút, predsa sa angažuje v práci na misiách do takej miery, do akej to Cirkev očakáva od činného rehoľného inštitútu. Misijnú činnosť chce viesť tam, kde sú značné duchovné a hmotné potreby. Kongregácia sústreďí svoju činnosť na rozvoj a formovanie miestnej Cirkvi, aby z nej urobila spoločenstvo viery, nádeje a lásky, v súlade s jej kultúrou. Jediným cieľom tejto práce bude starosť, aby celý ľudský rod tvoril jeden Boží ľud, zrástol sa do jedného Kristovho tela a spojil sa v budovaní jedného chrámu Ducha Svätého.

[221]

Pretože misijné záležitosti sú tak zložité, preto vyšší predstavení obrátia zvláštnu pozornosť na potreby misionárov. Nasledujúce veci si zasluhujú väčšiu pozornosť:

- a) postarať sa, aby bratia, ktorí sa vyberajú na misie, boli dobre pripravení na úlohy im určené;
- b) regulárne navštevovať misie a na čas potrebný k zoznámeniu sa s tam vykonávanou službou;
- c) starať sa o hmotné potreby bratov, ak sú miestne prostriedky na živobytie nedostatočné;
- d) pobádať všetkých členov spoločenstva, aby pomáhali misionárom osobným záujmom a modlitbou.

DUCH KONŠTITÚCIÍ

[222]

Štúdium Konštitúcií si budeme brať do srdca, keďže sme sa zaviazali žiť týmito Konštitúciami a považovať ich za našu regulu života. Ohotné a verné zachovanie Konštitúcií, nie podľa litery, ktorá zabíja, ale podľa ducha, ktorý oživuje, nám pomôže jasnejšie a hlbšie spoznať Božiu vôľu a privedie každého člena Kongregácie zmŕtvychvstania Pána k celkovému zasväteniu sa Zmŕtvychvstalému Kristovi.

DEKRÉTY SVÄTEJ STOLICE

POCHVALNÝ DEKRÉT

Na audiencii Jeho Svätosti, udelenej dole podpísanému Najdôstojnejšiemu sekretárovi Svätej Kongregácie biskupov a rehoľníkov, dňa 14. septembra 1860, Jeho Svätosť, po zvážení odporúčajúcich listov Jeho Eminencie vikára Ríma, Jeho Eminencie arcibiskupa parížskeho a biskupov z Tivoli a Hamiltonu, pochválil a odporučil predstavený cieľ spomínaného nábožného Spolku; potvrdzujúc jednoduché sľuby chudoby, čistoty a poslušnosti, jeho členmi zložené a schválil, aby tie isté sľuby chudoby, čistoty a poslušnosti, po skončenom roku noviciátu, aj v budúcnosti skladali; zachovávajúc vo všetkom jurisdikciu miestnych biskupov a predstavenie patrimónia k vyšším sväteniam. Rozkázal zasa, aby bola každé dva roky o stave tohto nábožného Spolku informovaná táto Svätá Kongregácia.

Dané v Ríme, atď.

arcibiskup A. PHILIP
Sekretár

DEKRÉT POTVRDZUJÚCI KONGREGÁCIU

Nábožný Spolok zavätený Zmŕtvychvstaniu nášho Pána Ježiša Krista, založený ešte v roku 1836 niektorými mladými Poliakmi v Paríži, sa v krátkom čase rozšíril v rôznych častiach Európy a Ameriky. Následkom toho, po rozvážení odporúčajúcich listov Jeho Eminencie vikára Ríma, Jeho Eminencie arcibiskupa parížskeho a biskupov z Tivoli a Hamiltonu, na audiencii dňa 14. septembra 1860, bol svätej pamäti pápežom Piusom IX pochválený a bol odporučený, a zároveň boli potvrdené jednoduché sľuby chudoby, čistoty a poslušnosti zložené jeho členmi a povolilo sa, aby aj naďalej jednoduché sľuby chudoby, čistoty a poslušnosti po roku noviciátu skladali. Cieľ, aký bol určený v Konštitúciách nábožného Spolku, je vlastné a bližných posvätenie. S uplynutím času, ten nábožný Spolok, z milosti Božej rástol viac a viac a jeho členovia všade s veľkým pôžitkom duší na dosiahnutí svojho cieľa horlivo pracujú. Generálny predstavený naliehavo prosil Jeho Svätosť, Svätého Otca pápeža Leva XIII, aby ráčil potvrdiť nábožný Spolok aj jeho Konštitúcie, ktorých exemplár predložil. Tieto prosby boli odovzdané Svätej Kongregácii, ustanovenej pre záležitosti a rady biskupov a rehoľníkov a následne usilovne a rozvážne rozobrané, boli odnesené Jeho Svätosti, nášmu Svätému Otcovi, mnou, Kardinálom prefektom tejže Svätej Kongregácie na audiencii 16. februára 1888. Jeho Svätosť zasa, zvažujúc na vzrast nábožného Spolku a na hojné plody aké priniesol, ako aj na nové odporúčajúce listy biskupov, u ktorých sa nachádzajú domy nábožného Spolku, tento Spolok ako Kongregáciu s jednoduchými sľubmi pochválil a potvrdil, ako sa v znení tohto Dekrétu pochvaľuje a potvrdzuje, rezervujúc jurisdikciu biskupov podľa predpisov Kánonov a Apoštolských Konštitúcií. Čo sa týka potvrdenia Konštitúcií, kázal odpísať: „Odložené – medzitým nech sa k nim vypracujú pripomienky, aké sa majú obyčajne udeliť“.

Dané v Ríme, zo Sekretariátu Svätej Kongregácie biskupov a rehoľníkov,
dňa 10. marca 1888.

Mons. ALOJZ, BISKUP KALINICEJSKÝ,
Sekretár.
J. Kard. MASOTTI, Prefekt.

DEKRÉT POTVRDZUJÚCI KONŠTITÚCIE

N. 2119/15

Jeho Svätosť, Svätý Otec, z Božej prozreteľnosti pápež Lev XIII, na audiencii udelenej dole podpísanému kardinálovi prefektovi Svätej Kongregácie biskupov a rehoľníkov dňa 17. februára 1902, zvažujúc na odporúčajúce listy biskupov tých miest, kde sa nachádza Inštitút zasvätený zmŕtvychvstaniu nášho Pána Ježiša Krista, spomínané Konštitúcie, náležite úradne upravené, láskavo potvrdil a schválil, ako sa nachádzajú v tom exemplári, ktorého originál je zachovaný v archívach tejto Svätej Kongregácie, ako sú v znení tohto Dekréту tieto Konštitúcie potvrdené a schválené, rezervujúc jurisdikciu biskupov podľa noriem Svätých Kánonov a Apoštolských Konštitúcií.

Dané v Ríme, zo Sekretariátu spomínanej Svätej Kongregácie biskupov a rehoľníkov,
dňa 5. marca 1902.

J. Em.HIERONYM M.
kard.GOTTI,
Prefekt
AL. BUDINI, Podsekretár.

SACRA CONGREGATIO
PRO INSTITUTIS VITÆ CONSECRATÆ
ET SOCIETATIBUS VITÆ
APOSTOLICÆ

Prot. n. R. 13-1/81

DEKRÉT

Kongregácia zmŕtvychvstania nášho Pána Ježiša Krista, s generalátom v Ríme, sa snaží o zmŕtvychvstanie spoločnosti hlásaním Veľkonočného tajomstva, hlavne v cirkevných apoštolátoch farskej služby a kresťanskej výchovy.

Zhodne s direktívami Druhého vatikánskeho koncilu a inými predpismi Cirkvi, Kongregácia pripravila nový text Konštitúcií, ktorý po období skúšky a po potvrdení kapitulou, generálny predstavený s úctou predložil Svätej Stolicy na potvrdenie.

Svätá Kongregácia pre inštitúty zasväteného života a spoločností apoštolského života, po prebádaní textu konzultantmi a so zreteľom na priaznivý hlas «Congresso», ktoré sa uskutočnilo 25. júna tohto roku, týmto dekrétom schvaľuje a potvrdzuje predložené Konštitúcie spolu so zmenami, ktoré «Congresso» vnieslo, podľa originálneho textu uchovávaného v archíve tejto Svätej Kongregácie, spĺňajúc pritom požiadavky práva.

Nech vernosť resurekcionistickej charizme, zakorenenej tak hlboko vo Veľkonočnom mystériu, vedie členov Kongregácie k osobnému zmŕtvychvstaniu v jednote s Ježišom, aby boli živým kresťanským spoločenstvom, ktoré je živým znakom evanjeliových hodnôt: spravodlivosti, pravdy a lásky a k zakladaniu kresťanských spoločenstiev, v ktorých môžu všetci okúsiť nádej, radosť a pokoj Kristovho zmŕtvychvstania.

Rím, 2. júla 1982, výročie smrti Zakladateľa, Bohdana Jaňského.

E. kard. PIRONIO, Prefekt
✠ AUGUSTÍN MAYER OSB
tit. arcibiskup Satriano, Sekretár

SACRA CONGREGATIO
PRO INSTITUTIS VITÆ CONSECRATÆ
ET SOCIETATIBUS VITÆ
APOSTOLICÆ

Prot. nr. R. 13-1/87

DEKRÉT

Svätá Kongregácia pre inštitúty zasväteného života a spoločností apoštolského života, autoritou svojej právomoci zriaďovať, riadiť a vzpierať inštitúty zasväteného života, po starostlivom rozvážení zmien zavedených do predtým potvrdených Konštitúcií, kvôli zharmonizovaniu s Kódexom kánonického práva, sa prikláňa k prosbe Generálneho predstaveného a Rady Kongregácie zmŕtvychvstania nášho Pána Ježiša Krista a týmto potvrdzuje v hraniciach Kánonického práva tieto zmeny ako úpravy vykonané zhodne s pripomienkami tejto Kongregácie.

Nech veľkodušné prežívanie obsahu tohto kompletného textu povzbudzuje všetkých členov Kongregácie, zjednotených v láske Vzkrieseného Ježiša, k čoraz hlbšiemu oddaniu sa zasvätenému životu zhodne s duchom ich Zakladateľa, Bohdana Jaňského.

Dané v Ríme, 22. novembra 1987 na slávnosť Krista Kráľa.

J. Em. HIERONYM kard. HAMER OP
Prefekt
VINCENZO FAGIOLO
emerit. arcibiskup Chieto – Vasto
Sekretár

OBSAH

HISTORICKÝ ÚVOD.....	2
CHARIZMA.....	3
POSLANIE.....	4
SPIRITUALITA A SĽUBY	5
Povaha a cieľ Kongregácie.....	5
Všeobecné zásady života podľa sľubov	7
Zasvätenie sa Kristovi čistotou.....	8
Nasledovanie Krista evanjeliovou chudobou	9
Účasť na spásanosnom poslaní Krista skrze poslušnosť a službu.....	12
Osobné stretnutie sa s Kristom v modlitbe.....	14
Umieranie s Kristom skrze sebazapieranie.....	18
SPOLOČENSTVO A SPRÁVA	19
Generálna správa spoločenstva.....	19
Generálny predstavený a jeho rada.....	23
Provinciálna a regionálna správa spoločenstva	27
Miestne spoločenstvo	29
FORMÁCIA	32
Zásady formácie	32
Formácia v noviciáte	34
Postnoviciátna formácia	34
Príprava na službu kňazov a trvalých diakonov	35
Príprava na službu brata spolupracovníka	35
Vedúci formácie	35
Trvalá formácia	36
Kandidáti, novici a profesi	36
APOŠTOLSKÝ ŽIVOT	40
Zásady.....	40
Apoštolát výchovy.....	42
Farský apoštolát.....	43
Misijný apoštolát	45
Duch Konštitúcií.....	45
DEKRÉTY SVÄTEJ STOLICE.....	46
POCHVALNÝ DEKRÉT	46
DEKRÉT POTVRDZUJÚCI KONGREGÁCIU.....	47
DEKRÉTY POTVRDZUJÚCE KONŠTITÚCIE.....	48